

פעם אהבתי לרקוד
כתבה : דניאל קס
עיצוב כריכה : דניאל ג'ליקס

בהנחיית: מאור רוש

נכתב במסגרת סדנת כתיבה יוצרת
חטיבת הביניים אורט גוטמן, נתניה

ספטמבר

נכנסתי בשעריי בית הספר החדש ושמתי לב לגל
שעמדה ברחבת בית הספר.
"גל!" קראתי לה בהתלהבות.
"רותם!" היא אמרה כשראתה אותי ובאה אליי. גל היא
החברה הכי טובה שלי מהיסודי. זה היה היום הראשון
ללימודים בתיכון החדש שלנו. זהינו גם את שני ואגם
שהן חברות שלנו מהחטיבה והלכנו לדבר איתן. אחר
כך הסתבר שגם נעמה, שרוקדת איתי באותו סטודיו
גם לומדת איתנו באותה שכבה. בשיעור הראשון נכנס
המחנך שלנו, דור והסביר לנו על הבית ספר ועל מה
שהולך להיות השנה בכללי. בשיעור השני התחלנו
ללמוד. דור הוא גם המורה לפיזיקה. במהלך השיעור
שמתי לב לאורן, שהיה איתי באותה מגמה. "גל, תראי
גם אורן פה. זה הילד החתיך שסיפרתי לך עליו
שראיתי אותו בים." לחשתי לה.
"הוא באמת נראה טוב" גל אמרה לי וחזרנו להתרכז
בשיעור. בהפסקה יצאנו ארבעתנו, אני, גל, שני ואגם
החוצה וראינו ילדה שהסתובבה לבדה. "היי, את
חדשה פה?" שני שאלה אותה.
"כן" היא ענתה לנו.
"גם אנחנו" אמרתי לה.
"היי, אני נופר" היא אמרה.
"אני גל, אלה אגם, שני ורותם" גל אמרה והצביעה
עלינו. היום עבר מהר ואחרי שחזרתי הביתה

התארגנתי ויצאתי לסטודיו. אני רוקדת בלט כבר כמעט
 שבע שנים ואני מאוד אוהבת לרקוד. אני מרגישה
 שזאת הדרך שלי לבטא את עצמי.
 למחרת בבית הספר בהפסקה, כשדיברתי עם גל, שני,
 אגם ונופר ראיתי את אורן. גל שמה לב שאני בוהה בו.
 "לכי אליו" היא אמרה לי ובאותו זמן היא הסבירה
 לבנות האחרות מאיפה אני מכירה אותו.
 הלכתי לאורן. אף פעם לא התרגשתי לפני שאני הולכת
 לדבר עם מישהו. אבל הפעם משהו היה שונה. "אורן"
 קראתי לו.
 "רותם? איזה קטע" הוא אמר.
 "לא ידעתי שאתה לומד פה" אמרתי לו במטרה
 להתחיל שיחה.
 "הנה אני כאן" הוא אמר בחיוך.
 "רותם תכירי זה יואב, יואב זאת רותם" אורן הציג את
 יואב בפניי.
 "אני הולך להביא לי משהו לשתות" יואב אמר והשאיר
 את שנינו לבד.
 "את יפה" אורן אמר, בלי בושה. אני חושבת שהסמקתי
 קצת אבל אני לא בטוחה. חייכתי אליו והלכנו לשבת על
 ספסל. דיברנו קצת ואורן החזיק לי את היד, אני
 חושבת שזה היה סימן שהוא רוצה אותי וזה שאני לא
 התנגדתי היה סימן שאני רוצה אותו. היה צלצול. כל
 הילדים נכנסו לכיתות ואנחנו לא זזנו. נשארנו לשבת
 כמה שניות. "את פנויה?" אורן שאל.

"כן" אמרתי בביישנות. "את רוצה להיות חברה שלי?"
הוא שאל ולא נשמע בקולו פחד או חשש מהשאלה
הישירה. "כן" אמרתי בביטחון. אורן נישק אותי ונכנסנו
לשיעור. למזלנו המורה שהייתה אמורה ללמד אותנו
התעכבה והגענו בזמן לשיעור. כמובן שבשיעור
סיפרתי לגל הכל ובהפסקה סיפרתי גם לשאר הבנות,
הן שמחו בשבילי. אחרי בית הספר חזרתי הביתה,
אכלתי צהריים שאמא הכינה לי בבוקר והלכתי לסטודיו
עם נעמה. יעל, המורה שלי אמרה שהיא רוצה להודיע
לנו הודעה משמחת.

התיישבנו ליד יעל ואז היא אמרה "יש לכן את
האפשרות להשתתף באודישנים ללהקת הריקוד
המחוזית שיוצאת להופעות בכל הארץ ולפעמים בחו"ל.
לאודישן הזה מי שרוצה כמובן, תצטרך להכין ריקוד
בסגנון קלאסי ומודרני באורך של שלוש דקות." בשנייה
שיעל אמרה את זה ידעתי שאני רוצה ללכת. זה היה
החלום שלי, להצליח בתחום הזה. "מתי האודישן?"
שאלנו אותה.

"האודישן יהיה בעוד שמונה חודשים מהיום, בחודש
מאי. כשיתקרב המועד אני אודיע לכן על תאריך מדויק.
בינתיים תחשבו אם אתן רוצות ללכת ואם אתן חושבות
שאתן מתאימות לאודישן תתחילו לעבוד על הריקוד
לפחות חודשיים או שלוה חודשים לפני האודישן כדי
שאני אוכל לעזור לכן לבנות את הריקוד."

הזמן עבר מהר וככל שהזמן עבר התקרב התאריך של
האודישן.

מרץ

"ביי, נתראה מחר" אמרתי ליעל, אחרי כמה שעות של
חזרות לאודישנים. אני אוהבת לרקוד ואני חושבת
שאני מתאימה להיות בלהקה ולהופיע על במה.
כשהגעתי הביתה, הייתה לי בדיוק שעה להתארגן
וכבר הייתי צריכה להתייצב מתחת לבניין שלי לפגוש
את אורן. כבר חצי שנה שאנחנו ביחד! לבשתי את
השמלה השחורה שלי לא פשוטה מידי, אבל גם לא
מפוארת, בדיוק מתאימה. פיזרתי את השיער, נעלתי
נעלי עקב שחורות ויצאתי. אורן חיכה לי בחוץ, חתיך
כמו תמיד, עם העיניים הכחולות היפות שלו, השיער
הקצר השחור שמתאים לו בדיוק לפנים.
"כמה שאת יפה " הוא אמר לי והתנשקנו.
"אז לאן אנחנו הולכים עכשיו?" שאלתי אותו הוא שתק
וחייך אליי את החיוך הכי יפה שראיתי.
אורן לקח אותי לאכול במסעדה לא מאוד רחוקה

מהבית.

"שלום, הזמנתי מקום להיום בשמונה על שם אורן ורותם" אורן אמר בכניסה והמארחת הובילה אותנו לשולחן. המבטים שלנו הצטלבו ובאותו הרגע הבנתי שאני נמצאת במקום שאני שלמה עם עצמי ועם הבחירה שלי, במקום שטוב לי להיות בו. אחרי הארוחה הלכנו לבית של אורן ושם חיכה לי קינוח שאורן הכין בעצמו. הוא הכין עוגה ופתח לידה קופסת גלידה.

"זאת פעם ראשונה שאני טועמת משהו שהכנת, אני מקווה שיהיה טעים" אמרתי לאורן ושנינו צחקנו. אחר כך ראינו סרט והתכרבלנו בשמיכה מול הטלוויזיה. אחרי הסרט כבר הייתי צריכה ללכת הביתה, כיון שלמחרת ישר אחרי בית הספר הייתי צריכה ללכת לחזרות בסטודיו. בבוקר כשהגעתי לבית הספר סיפרתי לגל, את כל מה שקרה אתמול בערב. נכנסנו לשיעור פיזיקה על דינמיקה, שבאופן מוזר היה כל כך לא מעניין ומחשבותיי נדדו לחזרות ולריקוד שאני

צריכה ללמוד לאודישן. האודישן הזה היה נראה לי כל כך חשוב למרות שידעתי שיש לי עוד חודשיים להתכונן בכל זאת התאמנתי שלוש או ארבע פעמים בשבוע. לאודישן הזה אני צריכה לבוא מוכנה, מרוכזת ובטוחה בעצמי. אני צריכה להתחיל לחשוב על תנועות לריקוד של בלט קלאסי ואני אצטרך לבחור שיר מתאים.. על כל זה חשבתי עד שדור העיר לי: "רותם, את מרוכזת בשיעור?"

"על מה חשבת בשיעור?" שאלה אותי גל כשיצאנו להפסקה.

"יש לי אודישן ללהקת ריקוד עוד חודשיים ואני צריכה להתחיל להכין את הריקוד." עניתי לה.

"לא אמרת לי על האודישן הזה. בכל מקרה שיהיה לך בהצלחה" אמרה גל בהתלהבות. בשיעור דור, המחנך שלי אמר שיש לו הודעה להודיע.

"כמו שאתם יודעים, שבוע הבא אנחנו חוגגים את פורים. כמו כל שנה בבית הספר נעשה תחרות תחפושות וזה אומר שאנחנו צריכים לחשוב על

תחפושת כיתתית." כל שנה בפורים יש תחרות
תחפושות בין הכיתות יום לפני פורים. אז אנחנו צריכים
לחשוב על רעיונות ונעשה הצבעה בכיתה.
כל השיעור חשבנו על רעיון ובסוף החלטנו שהשנה
נתחפש ל דמויות מסרטי דיסני, שזה ממש מגניב כי
אני יכולה להתחפש עם אורן לנסיכה מתוך איזו אגדה
ואורן יהיה הנסיך שלי. אחרי השיעור חשבתי על זה
שאם עוד מעט פורים סימן שגם בקרוב האודישן.
אחרי בית הספר לקחתי מונית לסטודיו. הגעתי
לסטודיו ורוב הבנות כבר היו שם. אחרי שכולן הגיעו
התחלנו את החזרה ורקדנו שעתיים וחצי בסך הכל.
בסוף השיעור יעל אמרה לנו שיש לה הודעה להודיע.
"בנות, לא כולכן תוכלנה להשתתף באודישן ללהקה.
רק חמש בנות שאני אבחר יכולות ללכת לאודישן. אתן
תעבדו קשה ולקראת האודישן אני אבחן אתכן על פי
היכולות שלכן ועל פי ההתחלה של הריקוד שתכינו."
בהתחלה קצת נכנסתי ללחץ אבל אחרי כמה שניות
נרגעתי. אני בטוחה בעצמי בדברים כאלה גם כי אני

ותיקה בסטודיו ויעל מכירה אותי הרבה שנים וגם
קיבלתי סולו שנה שעברה במופע סיום. אחרי השיחה
חזרתי הביתה.

"רותם, איך היה היום בבית ספר, בסטודיו? לא ראיתי
אותך בכלל היום" אמרה אמא שלי ברגע שנכנסתי
הביתה. "בבית הספר היה בסדר לא היה משהו מיוחד
ובסטודיו יעל אמרה שרק חמש בנות יכולות ללכת
לאודישן." אמרתי בעייפות והלכתי להתקלח ולהכין
שיעורי בית.

למחרת בבית הספר דיברתי עם גל על האודישן שלי
ללהקה.

"את חושבת שאני אצליח להתקבל?" שאלתי את גל,
למרות שידעתי שיש לי סיכוי גדול להתקבל.

"ברור שכן! את טובה ואת משקיעה בריקוד כבר הרבה
זמן" היא ענתה לי.

"מה חדש אצלך, מה קורה עם יואב?" שאלתי אותה.
יואב זה חבר טוב של אורן שגל אוהבת בזמן האחרון.

"בדיוק רציתי לספר לך שאתמול שלחתי לו הודעה אם

הוא יכול לעזור לי בשיעורים, לא שהם היו לי כל כך קשים רק רציתי להיפגש איתו, וכמובן שהוא לא מבין רמזים ובכל זאת הוא לא היה פנוי אז הוא הסביר לי את השאלה בהודעה.

"בנים לא מבנים רמזים אף פעם, את צריכה להגיד לו הכל בצורה ישירה וברורה." ענית לי וידעתי את זה מניסיון שלי עם אורן.

"אני יכולה לנסות לארגן שנצא אני את אורן ויואב ואז תהיה לכם הזדמנות לדבר" הצעתי לה והיא התלהבה מהרעיון. היה צלצול ונכנסנו לכיתות.

אחרי בית הספר חזרתי הביתה והתחלתי לחשוב על רעיונות לריקוד שאבצע באודישן. חשבתי על זה שאני יכולה להתחיל בריקוד קצת רגוע בסגנון קלאסי ואולי להוסיף חלק מהתנועות בסגנון מודרני בהמשך, אבל אני חושבת שיהיה לי הרבה יותר קל להחליט אם אני אדבר על זה עם יעל מחר בשיעור. נשארתי לשכב על המיטה בחדר שלי בלי לעשות כלום והמשכתי לחשוב, אולי אני אדבר עם אורן על האודישן ואז יהיה לי רעיון

לריקוד. הלכתי לאורן והחלטתי שאני אדבר איתו על
האודישן. הגעתי אליו הביתה וישבנו בחדר שלו על
המיטה.

"אתה יודע שאני רוקדת נכון?" שאלתי אותו אחרי כמה
דקות שישבנו בלי לדבר בכלל.

"בטח שאני יודע" הוא השיב בפליאה כאילו לא הבין
למה אני שואלת אותו בכלל.

"אז יש לי אודישן ללהקה שאני רוצה להתקבל אליה"
אמרתי בתקווה שזה יעניין אותו.

"מתי האודישן?" הוא שאל בסקרנות אבל שמעתי גם
קצת אדישות בקולו.

"עוד חודשיים, אבל אני מתחילה להתכונן כבר
מעכשיו" עניתי לו.

"אני תומך בך בכל מה שתעשי" הוא אמר ונישק אותי.

אהבתי את אורן. מאוד. אבל הרגשתי שהוא ניסה

לרמוז לי שהנושא הזה לא מאוד מעניין אותו.

נשארתי אצלו עד הערב וחזרתי הביתה מחוזקת

בידיעה שיש מי שתומך בי ומי שאוהב אותי בכל
מקרה.

למחרת אחרי החזרה נשארתי בסטודיו לדבר עם יעל
על הריקוד לאודישן.

"את חושבת שיש לי סיכוי להתקבל?" שאלתי אותה
"אני רוצה להאמין שלכל אחת מכן יש סיכוי" יעל אמרה
המשכנו לדבר על הריקוד והאודישן עד שיעל אמרה
בפתאומיות: "רותם, את יודעת שאני מאוד אוהבת
ללמד אתכן ואני נהנית מהעבודה שלי אבל אני נאלצת
לעזוב"

הייתי בשוק! יעל היא המורה שלי מגיל 9. אני לומדת
איתה כבר כמעט שבע שנים. במהלך כל השנים האלה
התבגרתי, למדתי ויעל תמיד הייתה שם בשבילי. זה
כל כך לא בסדר שהיא עוזבת. מה אני אעשה עכשיו?
הדבר האחרון שחשבתי עליו זה שאני אצטרך לגשת
לאודישן עם מורה אחרת לריקוד. איזה מורה יביאו
לנו? היא תהיה ברמה של יעל בכלל?

"יום חמישי הבא יהיה השיעור האחרון שלי אתכן" היא

אמרה והרגשתי איך העצב מתפשט בגוף.
"למה את עוזבת?" שאלתי אותה. אבל יעל לא ענתה.
הלכתי הביתה ובדרך דיברתי עם גל בטלפון, היא
ניסתה לעודד אותי ולהגיד שהכל לטובה והכל יהיה
בסדר אבל זה לא עזר.
"הזמן עושה את שלו" היא אמרה לי
"אני יודעת אבל הזמן עובר כל כך לאט עכשיו, לא
האמנתי שאני אצליח להקשר למישהו ככה."
כשהגעתי הביתה אמא הכינה כבר את האוכל על
השולחן. היו ארבע חביתות על השולחן וסלט גדול
באמצע. אבא חזר מהעבודה ואריאל אחי הקטן חיכה
לנו ליד השולחן. ישבנו לאכול וכל אחד סיפר איך עבר
עליו השבוע. זאת מסורת משפחתית שלנו, כל ארוחת
שישי אנחנו יושבים לאכול ביחד כל המשפחה ומספרים
על השבוע שהיה. אריאל התחיל לדבר ואמר שהשבוע
הוא קיבל 97 במבחן שהיה לו. אמא המשיכה ואמרה
שהשבוע היא נפגשה עם כמה חברות והן הלכו
לארוחת בוקר. אני אמרתי שהשבוע התחלתי להתכונן

לאודישן שלי ואבא אמר שהוא סיים בהצלחה לבצע
איזו עסקה בעבודה שלו. אחרי הארוחה הלכתי לחדר
שלי ושלחתי הודעה לאורן: בא לך לצאת עוד שעה, אני
אתה יואב וגל? אחרי חמש דקות הוא התקשר אליי.

"לאן את רוצה לצאת?" הוא שאל

"חשבתי שאולי משיהו יכול לארח אצלו" עניתי לו
"נכון שאת מנסה לשדך את יואב לגל?" הוא שאל והיה
נשמע שהוא בטוח בעצמו.

"כן" עניתי בפשטות כאילו לא ניסיתי להסתיר את זה,
אורן כבר מכיר אותי כל כך טוב שאני לא יכולה
להסתיר ממנו כלום.

"אז אני מתקשר ליואב ואת תגידי לגל ותבואו אליי עוד
שעה"

התקשרתי לגל וקבענו שהיא תבוא אליי עוד ארבעים
וחמש דקות ונלך ביחד.

עליתי לחדר שלי והתארגנתי, לבשתי ג'ינס שחור,
חולצה בהירה וז'קט שחור מעל. נעלתי מגפיים
שחורות עם קצת עקב, סידרתי את השיער והייתי

מוכנה לצאת. אחרי כמה דקות גל הייתה אצלי,

התאפרנו קצת ויצאנו.

נפגשנו אצל אורן ושיחקנו אמת או חובה, שמענו שירים, אכלנו ואחרי כל זה שהיינו עייפים ישבתי ליד אורן על הספה וגל התיישבה ליד יואב. ישבנו ככה ודיברנו שעה לפחות. אחר כך אבא שלי התקשר אליי כי כבר נהיה מאוחר והיינו צרכים ללכת.

למחרת בבוקר גל התקשרה אליי ואמרה שהיא ויואב ביחד. היא אמרה לי שיואב אמר לה שהוא נהנה להיות איתה ביחד ושהוא רוצה להכיר אותה לעומק. ממש שמחתי בשבילה, המשכנו לדבר על יואב ואורן. אחרי השיחה נזכרתי שעוד שבועיים יש לי יום הולדת שש עשרה ולא ארגנתי כלום. חסכתי כסף כל השנה בשביל לעשות אירוע גדול והנה זאת ההזדמנות שלי. אני רוצה לעשות אירוע מיוחד. דיברתי עם אמא והתקשרנו לכמה אולמות ומצאנו מועדון נחמד שבו אוכל לחגוג את היום הולדת. קבענו תאריך והתחלתי להתקשר לכל המוזמנים. דיברתי עם גל, אורן ועוד

כמה חברים שלנו מהשכבה. הזמנתי גם את ליאור,
נעמה, שקד ונועם מהסטודיו. והזמנתי גם את בני
דודים שלי אם הם ירצו לבוא.

מאוחר יותר התחלתי לעשות כוריאוגרפיה לריקוד
לאודישן. החלטתי שאני רוצה להתחיל עכשיו כדי שיעל
תוכל לעזור לי לפחות בהתחלה. אני צריכה גם לבחור
שיר לריקוד שלי. חשבתי על כמה שירים, בסוף בחרתי
שנראה לי מתאים. אני אתחיל את הריקוד בסגנון
קלאסי, רגוע יחסית. חשבתי על תנועות והצלחתי
לבנות את החצי דקה הראשונה של הריקוד.

בסטודיו ביום ראשון הראיתי ליעל את הריקוד שיש לי
עד עכשיו והיא עזרה לי לנקות אותו וקצת להמשיך
אותו. עד יום חמישי כבר הייתה לי דקה של ריקוד מוכן
לאודישן.

"בנות, מי שלא יודעת היום אני עוזבת ואני לא אמשיך
ללמד כאן" יעל אמרה. "היה לי מאוד כיף ללמד אתכן
כל השנים ולפני שאני הולכת אני רוצה להכיר לכן את
המורה החדש שלכן, רועי."

ואז נכנס לסטודיו גבר שנראה בסביבות שנות
השלושים לחייו שאמר "שלום בנות, אני אהיה המורה
שלכן לריקוד מעכשיו אני מקווה שיהיה לנו כיף ביחד.
אני אספר לכן מעט על עצמי, קוראים לי רועי אני בן
שלושים וארבע למדתי ריקוד בבית הספר למחול
בארצות הברית והחלטתי לחזור לכאן, למולדת שלי
כדי ללמד פה."

יעל התפרצה לדבריו ואמרה "אני רוצה לעדכן אותך
שיש אודישנים ללהקת מחול בקרוב והבנות רוצות
ללכת לנסות להתקבל אבל רק חמש בנות תוכלנה
ללכת ואני רוצה שעכשיו תעזור לי להחליט מי מהן
תלך" ואז יעל שמה לנו את השיר של הריקוד שהיא
עשתה לנו, לכל הקבוצה ואחר כך כל אחת רקדה את
ההתחלה של הריקוד שהיא עשתה לבד, לאודישן.
באותו רגע נלחצתי כי לא ידעתי שעכשיו אני אצטרך
לרקוד את הריקוד אבל אחרי שנייה עבר הלחץ
והתרגשתי, השקעתי את כל כולי לריקוד הזה, כי זה
הרגע שקובע אם אני אלך לאודישן הזה או לא. ואני

ממש רוצה ללכת לאודישן הזה.

יצאנו להפסקה ככה שיעל ורועי יכלו להתייעץ ואז הם קראו לנו להיכנס חזרה לסטודיו.

"הגענו להחלטה, והבנות שילכו לאודישן הן.. נעמה, אורית, רותם, ליאור ושחר." אמרה יעל.

"תקבעו עם רועי באיזה ימים נוח לכן להתאמן לאודישן ואני מאחלת לכן המון בהצלחה." ויעל יצאה מהסטודיו.

"כולן משוחררות חוץ מהבנות שהולכות לאודישן" אמר רועי. נשארנו לדבר עם רועי על האודישן וקבענו שנבוא בנוסף לשיעורים הרגילים, בימי שני לסטודיו, בחודש הקרוב כל אחת תבוא בשבוע אחר כדי לעבוד על הריקוד ואחר כך נפגש כל שבוע כולן ביחד כדי לעבוד על הריקודים ולתת עצות אחת לשנייה.

מצד אחד שמחתי שיש לי אפשרות ללכת לאודישן אבל מצד שני לא ידעתי איך אני אסתדר עם רועי. חשבתי על זה שהוא יכול להביא סגנון חדש משלו וזה יעזור לי לשפר את הריקוד. הלכתי הביתה לנוח אחרי החזרה, התקלחתי והלכתי לישון. למחרת בבית הספר חשבתי

על האודישן והבנתי שאני חושבת על האודישן יותר
מידי, אני במצב טוב כי האודישן עוד חודשיים וכבר יש
לי דקה מהריקוד. החלטתי להתרכז בשיעור, זה היה
שיעור פיזיקה עם דור בנושא של אופטיקה. חזרתי
הביתה, הכנתי שיעורים ואחר כך התקשרתי לגל
ושאלתי אותה אם היא רוצה לבוא אליי ולעזור לי
לבחור שמלה ליום הולדת. רבע שעה אחר כך גל
הייתה אצלי.

"את יודעת שהמורה שלי לפיתוח קול נתנה לי סולו
להופעה הקרובה שלנו?" אמרה גל. גל לומדת פיתוח
קול כבר כמה שנים והיא ממש רצתה לקבל סולו אז
ממש שמחתי בשבילה.

"כל הכבוד! אני ממש שמחה בשבילך" אמרתי לה.

"אם את רוצה את יכולה לבוא להופעה הזאת, היא עוד
שלושה חודשים בערך" היא שאלה אותי

"אני אשמח לבוא אם אני אוכל" עניתי, והאמת שרציתי
לבוא כי לא יצא לי לשמוע את גל שרה בהופעה כבר
הרבה זמן.

המשכנו לדבר על אורן ויואב, על האודישן שלי על
ההופעה שלה בערב הלכנו לקניון.

הסתובבנו בין חנויות, מדדתי שמלות ואחרי שעה וחצי
של חיפושים, מצאתי שמלה מהממת. השמלה הייתה
שחורה צמודה עם חגורת כסף וגב פתוח. חשבתי על
זה שהיא גם מתאימה לנעליים השחורות עם העקב
שיש לי בבית.

למחרת הלכתי לבית ספר וכשהגעתי ראיתי את גל
ויואב ביחד אז עליתי ישר לכיתה כי לא רציתי להפריע
להם. ראיתי שאורן כבר היה בכיתה אז הלכתי
והתיישבתי לידו.

"היי" אמרתי לו וחיבקתי אותו.

"היי רותם, לא ראיתי שנכנסת" הוא אמר וחיבק אותי
חזרה.

ישבנו ודיברנו, ותלמידים התחילו להגיע לאט לאט
לכיתה. כשגל ויואב נכנסו לכיתה גל אמרה "היי רותם
לא שמת לי לב שהגעת", ואז התחיל השיעור.
אחרי בית הספר הלכתי לחזרה עם רועי בסטודיו.

הגעתי לסטודיו והתחלנו את החזרה. רועי עצר אותי באמצע הריקוד, זה היה מוזר כי יעל תמיד אמרה לי שהקטע הזה טוב אבל רועי אמר לי שאני צריכה להרפות קצת את היד בקטע הזה. הוא תיקן אותי וזה היה נראה כאילו הוא מלטף לי את היד, זה הרגיש לי מוזר והייתה לי צמרמורת. יעל אף פעם לא נגעה בי ככה כשהיא תיקנה אותי בריקוד. אבל התעלמתי מזה, לכל מורה יש את סגנון משלו ואולי ככה רועי רגיל ללמד. אחרי שסיימנו עם הריקוד נשארתי קצת לדבר עם רועי.

"למה החלטת לחזור ללמד פה?" שאלתי אותו תוך כדי ששיתיתי מים.

"סיימי את הלימודים שלי בארצות הברית ועבדתי שם קצת אבל הבנתי שהמקום שאני באמת רוצה להיות בו, זה פה, ארץ ישראל." הוא אמר, התקרב אליי והרכין מעט את ראשו. זה הרגיש לי דיי מוזר אבל חשבתי שהוא פשוט לא שמע אותי טוב. התיישבנו על הרצפה והמשכנו קצת לדבר על האודישן שלי ללהקה. פתאום

רועי נגע בי ברגל, אני לא יודעת מ הוא רצה לעשות
אבל נרתעתי אחורה.

"סליחה, בטעות " הוא אמר ולקח את העט שלו שהיה
לידי.

אחרי החזרה הלכתי הביתה ובדרך חשבתי לעצמי,
חשבתי על זה שהחודשים הבאים יהיו לחוצים ועמוסים
אבל זה שווה את האודישן הזה.

אפריל

היום הולדת שלי הגיע, והלכתי עם אבא למשרד הפנים
בעיר לקבל תעודת זהות. האמת היא שלא חשבתי
שאני אתרגש מזה בכלל, אבל התחלתי לקלוט שאני
בת שש עשרה ושיש לי תעודת זהות רק שלי. אחר כך
חזרנו הביתה והתחלתי להתארגן למסיבה בערב.
עשיתי מחליק והלכתי לנוח קצת. לקראת השעה שבע
התחלתי להתארגן, לבשתי את השמלה השחורה
הצמודה שקניתי ונעלי עקב מתאימות, התאפרתי,
ויצאתי מהבית עם אבא, אמא ואריאל. הגעתי למועדון
ואחרי כמה דקות התחילו להגיע חברים. כמעט כולם

הגיעו וההתרגשות הייתה בשיאה. זה היה ערב מדהים
והיה כיף, קצת להשתחרר מכל הלחץ של הלימודים
והאודישן. האוכל היה טעים ונראה היה שכולם נהנו.
רקדנו המון, הייתה מוזיקה טובה ונהנתי מאוד.
אחרי המסיבה היו לי מלא תמונות של כולם וזאת
הייתה מן מזכרת נחמדה.
ואכן החודש שהיה אחר כך היה עמוס, הייתי צריכה
לתמרן בין הלימודים לחזרות לאודישן, למשפחה, לגל
ולאורן. עבדתי עם רועי על הריקוד, כמעט סיימנו אותו
ובינתיים הוא מושלם. ביום חמישי הלכתי לחזרה
מיוחדת שרועי קבע בסטודיו. הגעתי ראשונה ורק רועי
היה שם. הוא הציע שעד שכל הבנות יגיעו נתאמן על
הריקוד שלי לאודישן. התחלתי לרקוד ורועי התקרב
אליי לאט לאט וניסה לגעת בי אבל כשרקדתי זזתי
לאט לאט אחורה בלי שהוא שם לב. רועי התקרב אליי
בזריזות ניסה לתפוס לי את היד. נלחצתי באותו רגע
והפסקתי לרקוד.
"למה הפסקת? זה היה יפה מאוד" רועי אמר בעדינות.

"איבדתי שיווי משקל לרגע" אמרתי ואז נכנסו עוד בנות והתחלנו את השיעור הרגיל.

אחרי השיעור רועי כבר ממש הגזים וניסה לנשק אותי ולגעת בי. נלחצתי וכל מה שהצלחתי להגיד זה: "יש לי חבר" ויצאתי מהר מהסטודיו. בדרכי הביתה חשבתי על זה שרועי מתנהג ממש מוזר, אבל שום דבר לא יכול להוריד לי את המוטיבציה ללכת לאודישן.

עוד חודש האודישן! איזו התרגשות! ביום שני הקרוב אני הולכת לסטודיו לחזרה מיוחדת שבה נסיים את הריקוד שלי. מצד אחד קצת נלחצתי אחרי מה שהיה עם רועי בחזרה האחרונה מצד שני זאת תהיה אחת החזרות החשובות שלי בסטודיו לפני האודישן. ביום שבת בבוקר ישבתי לאכול ארוחת בוקר עם אמא שלי. "את זוכרת שביום שני אנחנו הולכים לטיול בצפון עם סבא וסבתא" אמא הזכירה לי. והאמת שלא זכרתי את זה בכלל.

"אבל אמא, אני לא יכולה לבוא, יש לי חזרה ממש חשובה בסטודיו" אמרתי לה וכבר התחלתי לדאוג.

"אז תדחי את החזרה הזו, לא ראית את סבא וסבתא
כבר הרבה זמן ואנחנו רוצים ללכת לטייל קצת"
"את יודעת כמה זה חשוב לי בכלל?" שאלתי והתחלתי
להתעצבן. "אני מתכוננת לאודישן הזה כבר חודש וחצי
לפחות ואני חייבת לסיים לבנות את הריקוד יום שני
שיהיה לי מספיק זמן להתאמן עליו לפני האודישן!"
"רותם, את צריכה להתחשב בכולנו" אמר פתאום אבא
שרק עכשיו נכנס למטבח.
"אני תמיד באה אתכם לטיולים ולאירועים של
המשפחה ופעם אחת ביקשתי לבטל ושתתחשבו בי
לשם שינוי, זה כל כך קשה?" שאלתי בכעס.
"אני מבינה אותך אבל אין מה לעשות כבר הזמנו טיול
ומדריך ואי אפשר לבטל" הסבירה לי אמא שכבר
החלה לאבד את סבלנותה.
" אין לכם מושג איך זה להיות נערה מתבגרת שכל כך
רוצה משהו ואתם אפילו לא מנסים להבין, אתם לא
מתחשבים בכלל. זה שאני נערה לא אומר שאני מבינה
פחות טוב מכם".

"אני לא מזלזלת בך אבל יש לי ולאביך יותר ניסיון וידע ולכן אנחנו חושבים שכן חשוב לשמור על קשר טוב עם המשפחה"

"בוקר טוב" אמר אחי שנכנס למטבח.

"בוקר מצוין" מלמלתי והלכתי לחדר שלי.

למה הורים חושבים שהם יודעים יותר טוב מהילדים שלהם? אני כל כך רוצה משהו וכל כך משקיעה, איזו זכות יש להם לקחת ממני את ההזדמנות שיש לי להתאמן ולעבוד קשה להגיע למטרה שלי? זה הרי היה החינוך שגדלתי עליו, אם אני רוצה להשיג משהו אני צריכה לעבוד קשה והנה אני עובדת קשה אבל הם מונעים ממני הזדמנות ולא מתחשבים.

"רותם.." שמעתי את אמא נכנסת לחדר שלי.

"ביי" עניתי לה. לא רציתי לראות אותה אחרי השיחה שלנו בבוקר. אחרי שאני רבה עם מישהו אני צריכה זמן לבד כדי להירגע. אחרי חצי שעה של מחשבות בחדר חזרתי לסלון. כולם עדיין ישבו מסביב לשולחן במטבח.

"את רוצה לאכול משהו?" אבא שאל אותי.

"לא תודה" עניתי.

"אנחנו הולכים לטייל קצת בשמורה ליד הבית, את

רוצה להצטרף?" אמא שאלה אותי

"לא תודה" עניתי שוב

"למה לא? יהיה כיף" שאל אחי הקטן.

אחרי חצי שעה הם כבר היו מחוץ לבית ואני התחלתי להתאמן על הריקוד כדי שאני אהיה מוכנה לחזרה יום שני. רקדתי את הריקוד עוד פעם ועוד פעם עד שהייתי בטוחה במיליון אחוז שאני יודעת אותו. שמעתי צלצול בדלת, הלכתי לפתוח ואורן עמד בפתח. הרגשתי ממש לא נעים, כי עמדתי שם מזיעה עם טייץ וחולצה קצרה. ואני לא חושבת שקבענו להפגש היום.

"היי לא זכרתי שקבענו להיום" אמרתי לאורן

"לא קבענו" הוא אמר בחיוך "אבל באתי בכל זאת, אני מפריע?" הוא שאל ונכנס הביתה.

"בדיוק סיימתי להתאמן על הריקוד לאודישן" אמרתי לו. "אני הולכת להתקלח, אתה יכול לחכות בחדר שלי

בינתיים. אתה יכול לאכול, לשתות אם אתה רוצה ויש
טלוויזיה בסלון."

"אני אהיה בסדר" הוא אמר בנעימות וחיך את החיוך
המושלם שלו.

יצאתי מהמקלחת וראיתי אותו יושב בחדר שלי
ומתעסק בפלאפון שלו. הסתכלתי עליו כמה שניות
מהצד והוא כל כך חמוד.

"היי" באתי אליו וחיבקתי אותו מאחורה והוא נבהל
לשנייה ואז צחקנו.

הלכנו לסלון והתחלנו לראות סרט ביחד. קמתי לרגע
מהספה ואחרי כמה דקות חזרתי עם קערה של
פופקורן, נשכבתי על הספה ונשענתי על אורן כשאני
מחזיקה את הקערה. אורן התחיל להעביר את ידו על
הגוף שלי כמו שאני אוהבת ואז הפסיק לרגע, לקח
לעצמו פופקורן והסתכלתי עליו.

"מה, אני לא יכול לאכול קצת?" הוא שאל בציניות.
המשכנו לראות את הסרט ואז אכלנו צהריים.

אחרי הצהרים אבא שלי, אמא שלי ואריאל חזרו

מהטיול שלהם.

"היי אורן, אתה רוצה להישאר לאכול אתנו ארוחת ערב?" אמא שלי שאלה אותו כשהיא שמה לב שהוא אצלי.

"לא, תודה אני אוכל בבית" הוא ענה לה.

"ביי רותם" הוא אמר לי ואז יצא מהבית.

ארוחת הערב הייתה שקטה ביותר, ישבנו ארבעתנו, התחלנו לאכול ואז אריאל אמר: "רותם, את יודעת שהלכנו לטייל ליד הים וראינו סרטן אמיתי?" "איזה כיף לכם" אמרתי לו, כי זה כל מה שיכולתי לחשוב עליו באותו הרגע.

אחרי ארוחת הערב הלכנו כל אחד לחדרו, ארגנתי תיק למחר, סידרתי את החדר והלכתי לישון.

למחרת בבית הספר דיברתי עם גל.

"אני לא יודעת מה לעשות עם החזרה מחר" אמרתי לה אחרי שסיפרתי לה על מה שהיה אתמול בבוקר. "את יכולה לנסות להסביר שוב להורים שלך עד כמה החזרה חשובה לך, אבל תנסי לדבר איתם בסבלנות

בלי לצעוק עליהם. " היא הציעה לי
"את חושבת שלא ניסיתי לדבר איתם? אני באמת
אוהבת את המשפחה שלי אבל אני משקיעה באודישן
כבר המון זמן" עניתי לה ושמענו את הצלצול שמודיע
שזה הזמן להיכנס לכיתה.
ביום שני אחרי בית הספר הלכתי לסטודיו אבל רועי לא
היה שם. זה היה ממש מוזר אז חזרתי הביתה והלכתי
לטיול עם המשפחה. חשבתי על זה שמצד אחד הכל
הסתדר בסופו של דבר כי אני בטיול עם המשפחה וגם
לא הפסדתי חזרה בסטודיו אבל מצד שני לא הבנתי
איך רועי יכול לפספס חזרה חשובה שכזו. לא ידעתי
מה אני אמורה לעשות עכשיו ולא הבנתי למה הוא
מזלזל ככה. החלטתי שאני אדבר איתו כבר בחזרה
הבאה. כשחזרתי הביתה בערב פתחתי את הטלוויזיה
והתחילו החדשות. בחדשות אמרו שהיום תפסו מישהו
בשנות השלושים לחייו שחשוד שאנס קטינות בעבר.
הוא היה ממש מוכר לי ובאותו רגע אמרו 'רועי כהן בן
שלושים וארבע מנתניה שוחרר היום לביתו לאחר

שנתפס כחשוד בפרשת האונס.. ' בהיתי במסך בהלם.
ואז הבנתי למה הוא ניסה להתקרב אליי אז בחזרה
והתחלתי להילחץ. מזל שתפסו אותו עכשיו. מי יודע
מה היה קורה אם לא היו תופסים אותו? שלחתי
הודעה לבנות בקבוצה של החוג שלי והן היו בהלם
בדיוק כמוני. למחרת נפגשנו כולנו והתקשרנו ליעל.
היא לא הבינה על מה אנחנו מדברות בכלל. אחרי
שהסברנו לה את המצב היא באה לסטודיו ואמרה לנו
שהיא תמצא לנו מורה מחליפה אבל עד אז היא תעזור
לנו להתכונן לאודישן והיא זו שתמשיך להעביר לנו את
השיעורים. אם להגיד את האמת, לא היה לי חשק
לרקוד בכלל. באותו רגע איבדתי אמון בכל מי שאני
מכירה. חשבתי שאם מישהו שהיה מוכן לחזור לישראל
כדי ללמד ריקוד והיה מוכן להשקיע בשביל האודישן
הזה, מה פתאום שהוא מתעסק בשטויות עכשיו. אולי
הוא בכלל עסק בכל זה כשהוא היה בחו"ל ובגלל זה
הוא הגיע לארץ. אחרי כמה שניות הגעתי למסקנה
שבעצם זה לא כל כך הגיוני. ישבנו ככה איזה דקה

בשקט כל אחת עם עצמה וחשבנו. אחר כך יעל אמרה שעכשיו זה לא זמן טוב כל כך לחזרה אבל נפגש פה מחר להמשיך לעבוד על הריקוד. חזרתי הביתה ונשכבתי על המיטה. אחרי כמה דקות אמא נכנסה לחדר. "הכל בסדר?" היא שאלה בעדינות. לא עניתי לה.

"יעל שלחה לנו הודעה והסבירה את כל מה שקרה עם רועי." היא המשיכה לדבר. האמת שלא הייתי מופתעת שיעל שלחה את ההודעה הזו. אני מניחה שזה מובן מאליו שהיא חייבת ליידע את ההורים על מקרה שכזה. היא נשארה כמה שניות בחדר ואחר כך יצאה. היא כנראה הבינה שהכי טוב לי להיות לבד עכשיו. באותו רגע לא חשבתי על כלום, פשוט נשארתי לשכב על המיטה, זה היה מן רגע שבירה בשבילי כי הבנתי שאי אפשר לסמוך על אף אחד. פתאום חשבתי על זה שאולי אני לא צריכה ללכת לאודישן הזה. איך זה יעזור לי בכלל? באותו רגע הבנתי שהשקעתי כל כך הרבה מאמץ לשווא. שמעתי את צלצול הפלאפון שלי. לא

רציתי בכלל לבדוק מי מתקשר אליי כי גם ככה אין לי
כוח לדבר עם אף אחד עכשיו. המשכתי לשכב על
המיטה, אני לא יודעת בוודאות כמה זמן המשכתי
לחשוב ככה אבל אני כן יודעת שנרדמתי
וכשהתעוררתי, ראיתי את גל ואימא שלי בחדר,
מדברות.

"רותם, למה את לא עונה כשאני מתקשרת אליך? את
יודעת כמה דאגתי?" גל אמרה אחרי שהבינה ששמתי
לב שהן פה.

"אני חושבת שאני לא מרגישה טוב" אמרתי ואחרי
דקה אריאל נכנס בדלת.

"מה השעה עכשיו?" שאלתי, כי אריאל היה צריך
לחזור בערב ואני חזרתי מהסטודיו בצהרים.

"עכשיו שבע בערב" גל ענתה לי בזמן שאמא שלי
הלכה להביא לי מים לשתות.

קמתי לאט לאט וראיתי את החדר מסתובב.

"שבי, תנוחי בינתיים" אמרה לי אמא ששמה לב שאני
קצת מסוחררת.

חזרתי לישון וכשקמתי ראיתי שכבר בוקר. הלכתי
למטבח וראיתי שאמא מכינה צהרים.

"בוקר טוב" אמרתי.

"בוקר טוב, איך את מרגישה?" אמא שאלה אותי,
"תאכלי משהו".

"יותר טוב, אני אוכל עוד מעט" אמרתי לה.

אחרי הצהרים התקשרתי לגל לשאול מה היה בבית
הספר היום. אחרי שהשלמתי את מה שלמדו היום
חזרתי למטבח ועזרתי לאמא להכין צהרים. יותר
מאוחר קיבלתי הודעה שיש היום חזרה בסטודיו בשעה
חמש. כשהגיעה השעה חמש כבר הייתי בסטודיו
ודיברנו עד שיעל הגיעה והתחלנו בשיעור. במהלך
השיעור התחלקנו לזוגות ויעל אמרה שכל אחת
תסתכל על הריקוד של בת הזוג שלה ותעזור לה לשפר
אותו ואחרי עשר דקות נתחלף בתפקידים. אני הייתי
עם נעמה. החלטנו שקודם נעמה תראה לי את הריקוד
שלה ואחר כך אני רקדתי את הריקוד שלי. בשלוש
דקות של הריקוד נזכרתי עד כמה אני אוהבת לרקוד

וכמה זה עשה לי טוב כל השנים האלה. חשבתי לעצמי שאני יכולה לשמר את הריקוד בתור תחביב אבל ממש לא כמקצוע כמו שתמיד חלמתי. אחרי השיעור חזרתי הביתה והלכתי לנוח. החלטתי שאני צריכה לחשוב ברצינות אם אני רוצה ללכת לאודישן הזה או לא. מצד אחד אני אוהבת לרקוד ואני משקיעה בזה כבר הרבה זמן אבל מצד שני אני לא יכולה לסמוך על אף אחד אחרי מה שקרה עם רועי.

המקרה הזה גרם לי לחשוב אחרת על כל אחד שנמצא בחיים שלי.

המקרה הזה גרם לי לחשוב שבטוח למישהו יש סוד שהוא לא מספר ואולי הסוד הזה אפילו מסוכן. המקרה הזה גרם לי לחשוב שאולי יש עוד אנשים כמו רועי, שרק נראים נחמדים בהתחלה אבל מתנהגים אחרת ממה שמצפים מהם. המקרה הזה גרם לי לחשוב.

בסופו של דבר נרדמתי ככה שהמחשבות מהדהדות בראשי.

קמתי בבוקר שלמחרת חולה עוד יותר ממה שהייתי
אתמול אז נשארתי בבית. כל השבוע הייתי חולה, לא
הלכתי לבית הספר, לא הלכתי לסטודיו. נשארתי
בבית. בזמן הזה חשבתי והגעתי למסקנה שאני לא
רוצה לרקוד בסטודיו הזה עכשיו, אולי אני אלך רק עוד
כמה פעמים אבל אז אני אפרוש, רק מהפחד הזה
שאנשים יידעו שאני קשורה לרועי באיזושהי דרך.
החלטתי לא לספר לאף אחד על מה שקרה, אפילו לא
לגל.

מאי

ביום שני כבר הלכתי לבית הספר וכשהייתי בבית לא
חשבתי על כמה שהחברים שלי היו חסרים לי.
"את לא מבינה כמה התגעגעתי" אמר לי אורן כשיצאנו
להפסקה.

הסתכלתי עליו וחייכתי.

"איך את מרגישה?" הוא שאל.

"הרבה יותר טוב" עניתי לו.

המשכנו לדבר ופתאום ראיתי את נעמה מתקרבת

לעברנו.

"רותם, למה לא היית בסטודיו?" היא שאלה אותי.
"הייתי חולה" עניתי לה "וחוץ מזה אני חושבת שאני לא
אלך לאודישן הזה בסוף" הוספתי.
"מה? למה?" היא הייתה מופתעת.
לא ידעתי כל כך איך לענות לה אז אמרתי לה שאני
כבר מדבר איתה בסטודיו והיא הלכה.
"לא אמרת לי שאת לא הולכת לאודישן בסוף" אמר
אורן, "מה קרה? אני זוכר שלפני חודש ממש רצית
ללכת אליו" ואז הבנתי שהסתבכתי. לא רציתי לספר
על מה שקרה לאף אחד כי לא ידעתי איך אנשים יגיבו
ומה יחשבו עליי על זה שאני פורשת רק בגלל מה
שהיה. אז במקום לענות לו שאלתי אותו: "היה משהו
חשוב בבית ספר בזמן שלא הייתי פה?". אורן כנראה
הבין שאני לא רוצה לדבר על האודישן אז הוא החל
לעדכן אותי בכל מה שהיה כשהייתי חולה.
אחרי בית הספר הלכתי לסטודיו ולפני השיעור דיברתי
קצת עם נעמה.

"אני פשוט לא יודעת איך אני יכולה לסמוך על אנשים
עכשיו" אמרתי לה.

"אבל את צריכה להבין שרועי הוא בן אדם אחר מרוב
אנשים ומקרה אחד כזה לא יכול להרוס לך את החיים.
תחשבי איזו הזדמנות את מפספסת פה." היא אמרה
לי. באיזשהו מקום ידעתי שהיא צודקת אבל כבר
החלטתי עם עצמי שאני לא רוצה ללכת לאודישן ושאני
מעדיפה להשקיע בדברים אחרים.

"אני אחשוב על זה" אמרתי לנעמה ואז יעל נכנסה
לסטודיו והשיעור התחיל. החזרה הייתה קצת קצרה
מהרגיל ואחריה יעל ביקשה מהבנות שהיא החליטה
שילכו לאודישן להישאר.

"אני מקווה שאתן עדיין הולכות לאודישן " יעל אמרה
לנו. כולן הנהנו לחיוב ורק אני עמדתי והשפלתי את
מבטי.

"רותם?" יעל שאלה. "את רוצה ללכת לאודישן?"
"האמת שחשבתי על זה ואני לא ממש רוצה" אמרתי
לה.

"נעמה, אורית, ליאור ושחר תקבעו איתי מאוחר יותר מתי נוח לכן להתאמן לאודישן כי לא נשאר הרבה זמן. אתן משוחררות. רותם תישארי פה אני רוצה לדבר איתך כמה דקות."

"למה את לא רוצה ללכת לאודישן? דווקא יש לך סיכוי טוב להתקבל" אמרה לי יעל

"חשבתי על זה שאולי לא מתאים לי להיות רקדנית, ואם להגיד את האמת אני לא רוצה שיידעו שאני קשורה איכשהו בסטודיו שרועי עבד בו." אמרתי.

"רותם, את יודעת שאת לא אשמה במה שקרה ואת לא צריכה לעצור את החלומות שלך רק בגללו."

יעל המשיכה לנסות לשכנע אותי אבל ללא הצלחה. בערב הלכתי לאורן. ישבנו אצלו דברנו קצת ואז אורן העלה את הנושא של האודישן.

"למה את לא רוצה ללכת?" הוא שאל אותי. ניסיתי להתחמק מלענות לו אבל בסוף סיפרתי לו את כל הסיפור. אחרי שסיימתי לדבר אורן אמר שהוא לא מבין למה אני פורשת מהסטודיו בכלל. האמת שחשבתי

שאורן יתמוך בי יותר אבל ניסיתי להסביר לו את
העמדה שלי והוא בכל זאת לא השתכנע. "אני חושב
שכדאי לשאול מה גל חושבת על זה" אורן אמר.
"גל?" שאלתי "מה גל קשורה לסיפור הזה?" לא ממש
הבנתי לאן הוא חותר.
"גל היא החברה הכי טובה שלך לא? היא יכולה לעזור
לך להחליט".
שתקתי.
"רגע, את אמרת על מה שקרה לגל בכלל?" הוא שאל.
לא עניתי.
"אמרת למישהו שזה מפריע לך?" הוא שאל והיה
נשמע רציני.
"לא ממש, כן דיברתי עם יעל אבל.."
"רותם, רועי עשה לך משהו?"
"לא!" אמרתי. אוף לא רציתי שזה יצא ככה.
"תקשיב, כל אחד לוקח את זה אחרת. רוב הבנות
ממשיכות לרקוד כרגיל אבל לא יודעת למה עליי
המקרה השפיע קצת יותר. אולי נלחצתי כי הבנתי

שהוא מטריד קטינות והוא היה יכול לעשות לי משהו ואולי פתאום הבנתי שאני לא רוצה להיות רקדנית. זה הכל. לא צריך לעשות מזה סיפור." אמרתי בחוסר סבלנות, לא רציתי להסביר את עצמי לכל אחד שישאל ואני גם לא חייבת דין וחשבון לאף אחד על ההחלטות שלי.

"איך לא סיפרת לי?!" גל אמרה לי למחרת בבית הספר.

"מה לא סיפרתי לך?" לא הבנתי על מה היא מדברת. "אורן אתמול שאל אותי אם אמרת לי על מה שקרה בסטודיו שלך ו.."

"תקשיבי" קטעתי אותה "אני לא רציתי לספר את זה לאף אחד וממש לא בא לי לדבר על זה ואורן סתם עשה מזה עניין".

"בסדר, אבל את יודעת שאני תמיד פה אם את צריכה משהו." היא אמרה לי.

"כן כן" אמרתי לה.

"אולי בכל זאת את רוצה לדבר על זה?" היא שאלה

עוד פעם.

"לא" אמרתי לה ושתינו עלינו לכיתה.

בהפסקה הייתי עם נעמה ופתאום שמעתי קול מוכר.
ראיתי את גל מדברת עם אורן. התקרבותי אליהם קצת
והם לא ראו אותי, החלטתי להקשיב לשיחה.

"אני חושב שמשו עובר על רותם" אורן אמר לגל.

"אני יודעת, היא מתנהגת קצת מוזר מאז שאמרת לי
על מה שקרה עם הרועי הזה. אני לא מאמינה שיש
כאלה אנשים בכלל" היא אמרה לו.

"אני רוצה לעזור לה אבל אני לא יודע איך" הוא אמר.
"אני חושבת שהיא צריכה את הזמן שלה לעכל מה
שקרה"

"אבל מה יש לעכל?" אורן אמר "הוא לא נגע בה או
משו"

"איך אתה יודע?" גל שאלה.

"כי היא אמרה שלא" אורן אמר.

גל הסתכלה עליו במבט דיי כועס.

"אורן, אתה אומר את זה ברצינות עכשיו?" היא שאלה

אותו.

הוא משך בכתפיו ולא הבין מה גל רצתה ממנו בכלל.

"את יודעת איך לעזור לה?" אורן שאל את גל אחרי

כמה שניות של שקט.

בשלב הזה כבר לא יכולתי להישאר כל כך אדישה לזה

שהם מדברים עליי כמו על ילדה קטנה.

"אני לא צריכה עזרה" אמרתי להם.

"מה?" הם שאלו ביחד והם היו מופתעים לראות אותי

ואת נעמה עומדות לידם ומקשיבות להם.

"מה מה?" לא הבנתי למה הם היו כל כך מופתעים,

הרי אני גם לומדת בבית ספר שלהם ואני גם

מסתובבת פה בהפסקה.

"כלום" אמר אורן.

"שמעתי חלק מהשיחה ואני באמת בסדר והוא לא

עשה לי כלום" אמרתי כדי להרגיע אותם.

"רועי באמת לא עשה כלום לפי מה שאני יודעת" אמרה

נעמה. "ואם להגיד את האמת הוא גם עזר לי עם

הריקוד שלי".

"את הולכת לאודישן בסוף?" שאלתי את נעמה

והמשכנו לדבר על האודישן והריקוד.

בינתיים גל ואורן עלו לכיתה.

אחרי בית הספר, גל אמרה לי "דיברתי היום עם אורן

כדי שנוכל לעזור לך את יודעת".

הנהנתי, "אמרתי לכם שהכל בסדר ושאני לא רוצה

לדבר עליו" אמרתי לה. ידעתי שזה מה שיקרה. מאז

שסיפרתי לגל ואורן על רועי הם דואגים לי כאילו שאני

ילדה קטנה. אני לא צריכה שידאגו לי כל כך.

"למה את לא מדברת?" שמעתי את גל אומרת לי, לא

שמתי לב שחשבתי לעצמי דיי הרבה זמן.

"הנה אני מדברת" עניתי לה.

"בקיצור, יואב הזמין אותי ללכת איתו לים מחר" גל

אמרה ושמחתי שהיא מדברת על נושא אחר. "וחשבתי

שאולי את ואורן תרצו להצטרף" היא אמרה לי.

"אני חושבת שעדיף לכם ללכת רק שניכם, כדי שתהיה

לכם הזדמנות להיות לבד." עניתי לה "אבל אם תרצי

פעם הבאה אנחנו יכולים לבוא בכיף". אמרתי לגל
 ונזכרתי שמזמן לא נפגשתי עם אורן.
 "טוב, איך שבא לך" גל אמרה.
 הגעתי הביתה והתיישבתי להכין שיעורים. אחרי חצי
 שעה מישהו התקשר אליי. זאת הייתה נעמה, היא
 שאלה למה לא הגעתי לסטודיו. אמרתי לה שאני לא
 מרגישה טוב. הפעם זה היה תירוצ טוב אבל מתישהו
 אני אצטרך להודיע שאני מתכוונת לפרוש מהסטודיו.
 סיימתי את השיעורים והתקשרתי לאורן להציע לו
 להיפגש. נפגשנו בגינה הציבורית מתחת לבית שלי
 ודיברנו.
 אורן התחיל לדבר "את יודעת שדיברתי עם גל רק כדי
 "
 "כן אני יודעת דיברתי כבר עם גל על הנושא הזה"
 קטעתי אותו.
 "בסדר, אבל אני עדיין דואג לך" אורן אמר
 "אני לא צריכה שתדאג לי בגלל זה" אמרתי לו.
 "אני עדיין דואג לך" הוא אמר וחיך אליי.

"את רוצה אולי ללכת לים?" אורן שאל אחרי כמה שניות של שתיקה.

"מתי?" שאלתי.

"עכשיו" הוא אמר

חשבתי קצת ואמרתי "בסדר, אבל אני צריכה להתארגן"

"אז בואי נקבע פה עוד חצי שעה"

"קבענו" אמרתי ועליתי למעלה להתארגן.

נפגשנו אחרי חצי שעה הלכנו לים והיה ממש כיף. היה מזג אוויר מושלם לים. המים היו עוד קצת קרים אבל זה לא ממש הפריע לנו. ישבנו על החול והסתכלנו על הים. הים היה כל כך יפה, והיינו בדיוק בשעה של השקיעה. את הרגע הזה אני לא אשכח לעולם. ישבנו מול השקיעה רק שנינו, באותו רגע לא חשבתי על כלום. רק הסתכלתי על הים, על השקיעה ועל אורן.

למחרת בבית הספר עידית, המורה למתמטיקה, נתנה לנו חוברת של שיעורים. המון שיעורים, בגלל שהיה שזה היה לחופש של יום העצמאות.

אחרי השיעור חשבתי על זה שאם עוד מעט יום
העצמאות סימן שגם עוד מעט האודישן, שהחלטתי
שאני לא הולכת אליו, אבל בכל זאת אני אדבר עם
נעמה כדי לשאול אותה איך הולך לה בינתיים עם
החזרות.

"אגב, יעל שואלת למה את לא באה לסטודיו יותר"
נעמה אמרה לי.

"אני באמת צריכה לדבר עם יעל, אני חושבת שאני
פורשת מהסטודיו." אמרתי לה.

נעמה הייתה קצת מופתעת לכמה שניות ואז אמרה
"אבל השקעת את שבע שנים בשביל הריקוד ואת כל
השנה האחרונה לאודישן הזה, אין מצב שאת פורשת
עכשיו. לפחות תנסי ללכת לאודישן." נעמה ניסתה
לשכנע אותי. אבל היא כנראה לא הבינה שכבר
החלטתי.

כשחזרתי הביתה החלטתי שאני הולכת להתקשר ליעל
להודיע לה שאני פורשת. ידעתי שממש לא יהיה לי קל
אבל אני צריכה כמה שיותר להתרחק מהמקרה עם

רועי וזאת הדרך שלי לעשות את זה.
"שלום יעל, מדברת רותם מהסטודיו"
"שלום רותם, מה שלומך חמודה?"
"אני בסדר, מה איתך?" שאלתי מתוך נימוס וגם כדי
לדחות כמה שאפשר את הרגע שאני אצטרך להגיד
ליעל את ההחלטה שלי.
"בסדר גמור" היא ענתה לי. רציתי שיעל תתחיל לדבר
על משהו, אולי אני לא אגיד לה עכשיו. אבל אני זאת
שהתקשרתי אליה וידעתי שאני חייבת להתחיל לדבר.
"רציתי להגיד לך שאת מורה מדהימה ומוכשרת והיה
לי מאוד כיף ללמוד אצלך אבל אני חושבת שאני רוצה
לפרוש מהחוג" אמרתי בחשש.
"רותם, את רקדנית ממש טובה ואפילו נבחרת
להשתתף באודישן. איזו סיבה יש לך לפרוש?" יעל
שאלה.
"אני רוצה לפרוש כי חשבתי עם עצמי והגעתי למסקנה
שלא כל כך מתאים לי הקטע הזה של להיות רקדנית
כמו שתמיד חלמתי. זה מאין חלום ילדות שכזה אבל

לא מציאותי בשבילי. "ענית לך.
"טוב, אני לא יכולה להכריח אותך להישאר אבל אני
אשמח מאוד אם תנסי להישאר עוד קצת. לפעמים
חלומות מתגשמים את יודעת."
"ולפעמים לא." אמרתי לך. "אני מצטערת אבל
ההחלטה שלי היא סופית" אמרתי בעצב.
"אני מבינה. אני מאחלת לך בהצלחה בהמשך הדרך
ואני מקווה שנתראה בהזדמנות" היא אמרה.
"תודה על הכל" אמרתי לך וסיימנו את השיחה.
אחרי השיחה עם יעל הרגשתי שהורדתי אבן מהלב.
אבל מה אני אעשה עכשיו? יהיה לי יותר זמן פנוי. אני
ארשם למכון כושר בשכונה, יש שם גם שיעורי אירובי
שזה נשמע נחמד. החלטתי שעכשיו אני אצא לריצה
בחוץ. לבשתי בגדי ספורט, נעלתי נעלי ספורט, אספתי
את השיער ויצאתי. אני נהנית לרוץ בחוץ לפעמים,
לפרוק את כל המתחים.
למחרת היה יום הזיכרון לחללי צה"ל ונפגעי פעולות
איבה, היה טקס בבית הספר וקצת דיברנו על זה. אני

לא מכירה אף אחד שמת במלחמה. אבל אני חושבת שזה יום חשוב דווקא בשביל אנשים כמוני שלא חווים את זה כל יום. בערב זה היה יום העצמאות, יצאנו כמה ילדים מהכיתה להופעה בבמה המרכזית בשכונה שלנו. לבשתי חצאית קצרה בצבע וורוד בהיר וחולצת בטן שחורה עם שרוולים ארוכים. אחרי ההופעות הלכנו להסתובב בשכונה, התיישבנו בגן שעשועים.

"השקיעו בזיקוקים השנה" יואב אמר.

"נכון, גם ההופעה הייתה שווה" אמר נדב.

"יום העצמאות היום, אני זוכרת את יום העצמאות של שנה שעברה כאילו הוא היה אתמול" אמרתי והשפרצתי ספריי קצף שקניתי קודם לכן בדוכנים.

"למה קנית את הספריי הזה בכלל?" גל שאלה אותי אחרי כמה ניסיונות שלה להתחמק ממני. אחר כך הלכנו לקנות צמר גפן מתוק וחזרנו לבמה המרכזית. ביום שחזרנו לבית הספר אחרי החופש בבית הספר היועצת הזמינה אותי לשיחה. היועצת מזמינה כל ילד לשיחה איתה, לא יודעת למה.

נכנסתי לחדר של היועצת, חדר לא גדול, עם שולחן קטן ועליו מונחת חבילה של טישו.
היה עוד שולחן, גדול יותר ועליו היה מחשב. התיישבתי על הכיסא ומולי התיישבה, מיכל, היועצת של השכבה שלי.

"שלום רותם, מה שלומך?" היא שאלה אותי והבנתי שזאת הולכת להיות שיחה משעממת.
"בסדר" עניתי לה.

"יש משהו מיוחד שאת רוצה להגיד, משהו על הלימודים, על המורים, משהו שמפריע לך?" היא שאלה.

חשבתי קצת. חשבתי אם באמת לספר לה איך הולך לי בלימודים או מה אני באמת חושבת על המורים אבל אחרי שנייה הבנתי שזה לא משהו מיוחד וזה יבזבז את הזמן שלי ואת הזמן שלה.

אחר כך חשבתי אם להגיד לה על מה שקרה עם רועי וזה שאורן וגל כל הזמן דואגים לי. חשבתי על זה שרועי ניסה לגעת בי בחזרה בסטודיו. מה זה אומר

עליי? מה זה אומר עליו? אבל בסוף החלטתי שלא לדבר על זה.

"לא, אין משהו מיוחד, הכל בסדר" אמרתי בחיוך. אחר כך מיכל שאלה כל מיני שאלות בקשר לבית הספר, לאקלים הלימודי והסתיימה השיחה שלנו. חזרתי הביתה אחרי בית ספר והגעתי למצב שלא היה לי מה לעשות. בדרך כלל בשעה הזאת אני בסטודיו ופעם ראשונה אחרי הרבה זמן שאין לי משהו לעשות. אז ניצלתי את ההזדמנות הזאת למנוחה. הלכתי לישון וכשקמתי כבר היה ערב. אמא שלי היחידה שהייתה בבית.

"מה את עושה?" שאלתי אותה.

"בוקר טוב לך, אני מכינה ארוחת ערב עוד מעט אריאל ואבא יחזרו ונאכל כולם ביחד." אמא ענתה לי והמשיכה לדבר "את יודעת חשבתי על רעיון, שאולי נלך רק שתינו ליום כיף בקניון. נעשה מניקור, נלך לקניות. מה את אומרת?"

"איזה כיף!" אמרתי, תמיד שמחתי ללכת עם אמא שלי

לקניון "מתי נלך?" שאלתי.

"מה את עושה מחר?" אמא שאלה אותי.

"מחר אני פנויה" אמרתי. אז קבעתי עם אמא ללכת

לקניון מחר אחרי בית ספר.

באותו רגע אבא ואריאל נכנסו והתיישבנו לאכול.

למחרת, אחרי בית הספר, הלכנו לקניון. קניתי שתי חולצות ליומיום, ג'ינס לבית ספר, נעלי בובה ואז הלכנו לעשות מניקור. בדרך ראיתי מישהו שנראה לי מוכר. מישהו שנראה לי כמו רועי. נעצרתי פתאום.

"הכל בסדר?" אמא שאלה.

"כן, הכל בסדר. חשבתי שראיתי מישהו שאני מכירה" עניתי לה והמשכנו ללכת. אבל לא הפסקתי לחשוב על מי שראינו. זה לא נראה לי רועי אבל אולי זה קרוב משפחה שלו. או שזה סתם מישהו שדומה לו. למה אני בכלל עדיין חושבת על רועי? זה מעצבן כל כך. טוב, לא משנה. נכנסו למניקור, ביקשתי לק כחול עם ציורים בהירים של פרחים לבנים. יצא ממש יפה. אחרי המניקור הלכנו לאכול בקומה השנייה של הקניון.

התיישבנו בבית קפה קטן, אמא הזמינה קפה הפוך
ומאפה תפוחים ואני הזמנתי נס קפה ומאפה גבינה
מתוק. שמת לי לב שכמה דקות אחרי שהגענו התיישב
שולחן לידנו מישהו. המישהו הזה נראה דומה לאותו
אחד שראיתי קודם שדומה לרועי. בשלב הזה הייתי דיי
בטוחה שאני הוזה. לא יכול להיות שבכל מקום יש
מישהו דומה כל כך לרועי.

אחרי הארוחה חזרנו הביתה, הלכתי לחדר שלי
וחשבתי על זה שזה לא הגיוני שאני כל הזמן חושבת
על רועי. הלכתי למחשב ונכנסתי לאינטרנט. קראתי
שכרגע רועי אמור להיות במעצר. אז אני יכולה להיות
רגועה. התקשרתי לנעמה לשאול אותה אם גם היא
חושבת מידי פעם על רועי או שזאת רק אני.
"היי רותם, מה נשמע?" שמעתי את נעמה שענתה לי.
"בסדר, מה איתך?" שאלתי

"בסדר גמור"

"איך הולך בסטודיו?" שאלתי את נעמה, כי רציתי
לדעת באמת מה חדש בסטודיו ואיך היא מתקדמת

לקראת האודישן.

"הכל בסדר, אנחנו מתאמנות לאודישן, בנתיים יעל
עדיין מלמדת אותנו ואין משהו מיוחד כל כך" היא
ענתה לי ואני שתקתי לכמה שניות.
"רותם? את עוד על הקו?" נעמה שאלה.
"כן, אני פה" עניתי לה "רציתי לשאול אותך, אם אולי
קרה לך מצב שחשבת על רועי?" שאלתי אותה.
היא שתקה לכמה שניות ואז ענתה: "האמת שחשבתי
על מה היה יכול לקרות אם לא היו תופסים אותו בזמן.
אבל לא משהו מעבר לזה. את חשבת עליו?"
"חשבתי עליו בערך כמוך, רק רציתי לוודא שאני לא
התחרפנתי שאני חושב עליו." אמרתי לנעמה.
המשכנו לדבר קצת וסיימנו את השיחה.
הלכתי לחדר שלי וראיתי שהתחילו חדשות. ראיתי
בחדשות כתבה על רועי, שיהיה לו משפט בקרוב ושם
יחליטו אם הוא זכאי או שהוא יישב בכלא. חשבתי על
זה שאם הוא ייצא זכאי אני אתחיל לפחד ללכת ברחוב
ולראות אותו. אני מקווה שיבינו שהוא לא אדם שפוי

ושייתנו לו לשבת בכלא.

בכל מקרה החלטתי שאני משתדלת לא לחשוב על זה יותר מידי. שמעתי את הצפצוף של הנייד שלי וראיתי שקיבלתי הודעה ממישהו מהכיתה ששאל אם אני רוצה להיפגש עם עוד כמה ילדים. חצי שעה אחר כך כבר הייתי למטה, גם אורן היה שם. הלכנו לגינה ליד הבית שלי התיישבנו במעגל, שמענו מוזיקה ודיברנו. דיברנו על מוזיקה, על אהבה ודיברנו על זה שאם באמת אוהבים משהו אז לא עוזבים אותו. חשבתי לעצמי באותו רגע שאני באמת אוהבת לרקוד אבל אני פשוט לא מאמינה בזה יותר, אני לא מבינה במה הריקוד עוזר לי. אחר כך כל שניים או שלושה ילדים הלכו לפינה אחרת בגינה כדי לדבר או סתם להיות על הנדנדות. נשארנו אני ואורן לשבת לבד על הדשא. אחרי כמה דקות שדיברנו פתאום אורן רצה שנהיה עם כולם, הוא לא רצה להיות איתי לבד. בשנייה הראשונה לא הבנתי מה קורה, ממתי לאורן יש בעיה להיות איתי לבד? אחרי שנייה הבנתי שעדיף שאני אזרום איתו אז

הלכנו לפינה שליד הנדנדות, וכולם היו שם ודיברו.
"איך לא שמעת את הסיפור הזה? בקיצור יש איזה
מישהו שהחליט שבא לו לאנוס בנות" יותם, ילד
מהכיתה שלי אמר, ספק אם ברצינות ספק אם בצחוק.
תיארתי לעצמי שהוא מדבר על רועי, לקחתי את אורן
הצידה ולחשתי לו באוזן: "לא משנה מה הם אומרים,
אל תגיד שאני קשורה לפרשה עם רועי איכשהו,
בסדר?" והסתכלתי עליו לקבל את האישור שלו שהוא
שמע אותי. הוא הנהן בראשו וחזרנו לשבת עם כולם.
"אני חושבת שהאיש הזה קצת לא בסדר בראש אם
הוא פשוט אונס בנות" אמרה שני.
"ואני חושב שהוא מנסה למצוא דרך לספק את הצרכים
המיניים שלו כי חסרה לו אישה בבית" יותם אמר
והרבה בנים העלו חיוך למשמע דבריו.
"לדעתי הוא הזוי" התפרצתי לשיחה.
"למה הזוי?" יותם שאל.
"כי הוא חושב שהוא יכול לעשות מה שהוא רוצה בגוף
של אישה וזה לא בסדר" אמרתי.

"אבל זה מה שהוא רוצה לעשות, זה מה שעושה לו טוב. הוא לא מכיר את הבנות אז זה לא ממש אכפת לו והוא נהנה מזה. אז למה לא? " יותם אמר.

הסתכלתי עליו בהלם שהוא אמר משפט כזה.

"יותם, אתה באמת חושבת שזה בסדר מה שהוא עושה?" שני שאלה אותו.

יותם חשב קצת ואז אמר: "אני לא אמרתי שזה בסדר אני רק מציג את העמדה שלו."

"זה בסדר, אתה לא הסנגור שלו, עדיין" אמר לו יואב

"הוא יסתדר בלעדיך".

"אני לא מנסה להגן עליו" יותם התגונן.

"וטוב שכך" אורן אמר.

"רותם את עדיין רוקדת נכון?" יותם שאל אותי.

"כן" אמרתי, כי לא רציתי שהם יחשבו לרגע שאני קשורה לכל זה.

"תתארי לך שהמורה שלך היה אונס אותך פתאום" הוא שאל.

אני מודה שצחקתי קצת, אני לא יודעת למה אבל זה

הצחיק אותי. אולי כי זה כמעט באמת קרה ואף אחד
פה חוץ מאורן לא יודע. אבל אחר כך אמרתי: "המורה
שלי היא אישה בכלל".

"אז זה היה עוד יותר מצחיק" יותם אמר וכולנו צחקנו.
אחרי שהמפגש נגמר, הלכתי הביתה, התקלחתי
והלכתי לישון.

למחרת בבוקר הלכתי עם גל לבית הספר.
"היית אתמול במפגש?" גל שאלה אותי.
"כן, למה לא היית?" שאלתי אותה, אם היא שאלה
אותי אם הייתי סימן שגם הזמינו אותה והיא לא באה.
"הייתי עם המשפחה שלי" היא אמרה בטון קצת
מאוכזב.

"ואיך היה?" שאלתי אותה.
"באיזשהו שלב דיברנו על רועי, ומסתבר שדוד שלי
מכיר אותו והוא היה חבר שלו."
איזה עולם קטן, חשבתי לעצמי. מתי שהתחילו לדבר
על רועי בחדשות פתאום כולם מדברים עליו, כולם
מכירים אותו.

"פתאום כולם מכירים אותו" מלמלתי לעצמי.

"מי עוד?" גל שאלה.

"זה לא שמישהו מכיר אותו אישית, אבל אתמול
במפגש גם דיברנו עליו ופתאום רועי הפך להיות נושא
שיחה. זה קצת מוזר" אמרתי לה.

"אבל אני לא מבינה איך זה משפיע עלייך כל כך. הוא
כבר יצא מהחיים שלך. את לא בסטודיו. אז למה את
חושבת על זה? למה את זוכרת את זה כחוויה רעה כל
כך?" היא שאלה ובצדק. לא ידעתי איך להסביר את
זה. ואז נזכרתי בחזרה ההיא שהוא ניסה לגעת בי.
למה כל כך נבהלתי?

"אני באמת לא יודעת" עניתי לה.

הגענו לבית הספר כמה דקות לפני הצלצול והמשכנו
לדבר. אורן בא וחיבק אותי מאחורה. "בוקר טוב
נסיכה" הוא אמר.

"בוקר טוב" אמרתי לו בחיוך והמשכתי לדבר עם גל
אבל אורן נשאר לעמוד איתנו והקשיב לשיחה. בצלצול,
כשהתחלנו ללכת לכיוון הכיתה אורן שאל: "אתן

מדברות על רועי הזה?".

"כן, אבל עכשיו נעבור נושא" אמרתי לו, כי באמת לא רציתי לדבר על רועי. שוב.

דור נכנס לכיתה והשיעור התחיל. לא הצלחתי להתרכז בשיעור כי כל הזמן חשבתי על רועי. אחרי בית הספר החלטתי שאני לא חושבת עליו יותר וכדי להעסיק את עצמי בדברים אחרים, חשובים יותר, הצעתי לאורן שניפגש. הוא הסכים והלכנו לאורן. ראינו סרט ושכבנו אחד ליד השנייה במיטה שלו. הוא ליטף אותי וניסה לגעת לי בחזה. אני אוהבת את אורן, מאוד. אבל עדיין לא הרגשתי בטוחה לידו. משום מה זה הזכיר לי את רועי.

"אורן, לא" אמרתי לו בקול שקט, בחשש לתגובתו. "סליחה" הוא אמר והפסיק מיד. בגלל זה אני מעריכה אותו. אמרתי לו לא והוא הפסיק. הוא לא ניסה לעשות שום דבר אחר במהלך הערב. אחרי הסרט הזמנו את גל ויואב לבוא גם והזמנו פיצה לכולנו.

"תקשיבו, יש לי הופעה שבוע הבא וחשבתי שאולי תרצו לבוא לראות." גל אמרה לנו.

"אני אשמח" אמרתי. באותו רגע חשבתי על ההופעות שהיו לי. על כל הפעמים שעליתי לבמה ורקדתי מול כולם. כמה נהניתי לרקוד פעם. אני מתגעגעת לרקוד כמו פעם. למרות שהפסקתי לרקוד ממש לא מזמן אני מרגישה כמה זה חסר לי.

"אני אבוא גם" יואב אמר.

"איזה כיף. אז ההופעה ביום חמישי הקרוב בשעה שמונה בהיכל התרבות." גל אמרה בהתרגשות. המשכנו לדבר, אכלנו פיצה והיה כיף. אחרי שעה מצאתי את עצמי שוכבת בחיקו של אורן על הספה שלו ומולנו גל שוכבת על יואב. אני חושבת שנשארנו ככה עוד שעה לפחות. לקראת הערב חזרתי הביתה. "רותם, איפה היית?" אמא שאלה אותי בשנייה שנכנסתי הביתה.

"אצל אורן" אמרתי ולא הבנתי למה היא כל כך לחוצה, אחר כך הבנתי שכנראה שכחתי להתקשר להודיע לה

שאני לא חזרת הביתה אחרי בית הספר. "אני מצטערת ששכחתי להתקשר. " אמרתי לאמא.

"העיקר שהכל בסדר, את רעבה? את רוצה לאכול משהו?" היא שאלה אותי.

"לא תודה, אכלתי פיצה אצל אורן. " עניתי לה והלכתי לחדר לסיים שיעורים.

יום חמישי הגיע, לבשתי ג'ינס סקיני שחור וחולצה לבנה. יצאתי מהבית בשבע וחצי. בעשרה לשמונה הגעתי להיכל התרבות וראיתי שם את יואב. בשמונה נכנסנו לאולם וההופעה התחילה. גל עלתה לשיר והיא שרה הרבה יותר יפה ממה שזכרתי. כנראה שהייתי יותר מידי עסוקה בריקוד ובאודישן שהייתי אמורה ללכת אליו עד שלא היה לי זמן להקשיב לחברה הכי טובה שלי שרה. אחרי ההופעה גל באה אלינו.

"היית מדהימה" אמרתי לה.

"תודה" היא אמרה בשמחה. אני גם זוכרת את האדרנלין המטורף שיש אחרי הופעה.

"היה ממש יפה, נהניתי מאוד" יואב אמר. חזרנו

הביתה והשעה הייתה כבר אחת עשרה. התקלחתי
והלכתי לישון. התעוררתי מצלצול הפלאפון שלי, לא
הבנתי מי מתקשר אליי בשעה כזאת.
"הלו?" ענית.

"שלום, אני מדבר עם רותם יהב?" שאל קול לא מוכר.
"כן"

"התקשרתי כדי לשאול אם את יכולה לבוא לתחנת
המשטרה להעיד על רועי. אם הוא עשה לך משהו, אם
את מכירה מישהי שהוא עשה לה משהו?"
"מה?" שאלתי. הייתי בהלם. עשיתי כל דבר שאני
יכולה כדי להתרחק מהפרשה עם רועי. איך לעזאזל
הגיעו אליי?

"סליחה, לא הצגתי את עצמי. מדבר רון מתחנת
המשטרה של נתניה. אני חוקר את התיק של רועי כהן
ואני צריך כמה עדויות מבנות שהכירו אותו." רון אמר.
"אני לא חושבת שאני יכולה לתרום לחקירה. איך הגיעו
אליי בכלל?" שאלתי את רון.

"לצערי אני לא יכול למסור לך פרטים מאיפה אני משיג

את המידע שאני צריך, זה חסוי. ואני מקווה שתוכלי לתרום לחקירה, אם תחליטי שאת רוצה לבוא את תהיי בתחנה יום שני שבוע הבא בחמש. תודה רבה." הוא אמר וניתק. נשארתי לעמוד עם הפלאפון ביד כמה שניות אחרי שרון ניתק. האמת היא שבאמת אין לי מה לתרום לחקירה, חוץ מזה לא בא לי להתעסק עם משטרה ובתי משפט עכשיו. אבל מצד שני אולי הרון הזה יכול בעצם להכניס אותנו לכלא. אני עוד אחשוב על זה, אולי אני כן אלך להעיד. השעה הייתה אחת לפנות בוקר והייתי עייפה אחרי השיחה אז חזרתי לישון. למחרת בבוקר קמתי קצת עייפה, אבל הלכתי לבית הספר בכל זאת. כל הדרך חשבתי על מה שרון אמר בשיחה אתמול בלילה. אבל הפעם, באמת לא רציתי לשתף אף אחד בהחלטה הזאת. לא רציתי לערב עוד אנשים בזה.

"תודה שבאת אתמול" גל אמרה לי כשראתה אותי נכנסת לכיתה.

"בכיף, היית מהממת" אמרתי לה בחיוך. היה צלצול.

בשיעור כמעט נרדמתי מעייפות, אפילו ירדנה, המורה
לאזרחות, שמה לב לזה ושאלה: "רותם את בסדר?".
"כן" עניתי לה.

"את בסדר?" גל שאלה אותי בהפסקה, "את נראית
עייפה".

"הכל בסדר, לא ישנתי טוב אתמול כי התקשרו אלי
באמצע הלילה" אמרתי לגל.

"מי מתקשר בשעות כאלה?" היא שאלה.

"אני לא יודעת, התקשרו מחסוי, עניתי להם וניתקו."
שיקרתי לה. שיקרתי לה כי לא רציתי לסבך אותה גם
בדבר הזה. שיקרתי לה כי לא רציתי שהיא תדאג לי
ותגיד לי מה לעשות ואני חושבת שבמקרה הזה אני
אוכל להסתדר בעצמי.

"אנשים הזויים" גל אמרה ואני שתקתי.

אחרי הלימודים חשבתי ברצינות על מה שרון הציע לי
והגעתי למסקנה שאולי אני כן יכולה לתרום לדיון על
רועי ואולי, אפילו אם יש סיכוי קטנטן, להכניס אותו
לכלא. בשביל הסיכוי הזה התחלתי לחשוב, נזכרתי

שהוא נגע בי בחזרה, שהוא ניסה להתקרב אליי
כשדיברנו, הוא באמת התנהג מוזר. איך לא שמתי לב
לזה? התקשרתי לרון.
"היי רון, זאת רותם יהב"
"שלום רותם, מה שלומך?"
"בסדר, החלטתי שאני רוצה לבוא להעיד נגד רועי"
אמרתי לרון ובלב עדיין התלבטתי אם אני עושה את
המעשה הנכון.
"מעולה, אז תבואי לתחנת המשטרה יום שני בחמש.
נתראה" הוא אמר וניתק.
החששות הציפו אותי באותו הרגע. האם אני עושה את
המעשה הנכון? זה בסדר שאני הולכת להעיד נגד
סוטה מין מבלי ליידע את ההורים שלי? אולי אני כן
אספר לאמא שלי?
באותו רגע אמא שלי נכנסה הביתה.
"שלום רותם, איך היה היום שלך?" היא שאלה אותי.
"אמא, אני יכולה לשאול אותך משהו?" החלטתי שאני
אספר לה, זה בכל זאת מהלך גדול והיא עדיין אמא

שלי. היא התיישבה לידי והתחלתי לדבר. סיפרתי לה על השיחה עם רון, על מה שהיה עם רועי בחזרות, על זה ששיקרתי לגל. בקיצור על זה שאני הולכת להעיד נגד רועי. האמת היא שדיי פחדתי מהתגובה של אמא שלי.

"אני חושבת שכדאי שתעשי מה שאת חושבת לנכון, אם את רוצה ללכת להעיד נגדו את יכולה אבל אני אבוא איתך." היא אמרה.

האמת ששמחתי שאמא שלי תמכה בי ואפילו תבוא איתי.

ביום שני הלכנו לתחנה ורון התברר כגבר נחמד, בשנות העשרים לחייו.

אמא הציגה את עצמה בפני רון, דיברנו קצת ואז הכניסו אותי ואת אמא לחדר קטן והיינו בו עם עוד שלושה אנשים: מישהו ששאל שאלות והקשיב, מישהי שהקליטה את הכל ורון.

"תספרי לנו כל מה שאת יודעת על רועי. איך הכרתם, איך הוא הציג את עצמו ואם הוא עשה לך משהו או

ניסה לעשות לך משהו." השוטר אמר לי.

"הכל התחיל שהמורה שלי לריקוד התפטרה מתפקידה והייתה צריכה לחפש מחליף. רועי בא והציג את עצמו כרועי כהן שלמד בבית הספר למחול בארצות הברית וחזר לארץ כדי ללמד פה. היו לנו חזרות פרטניות לאודישן שהייתי צריכה ללכת אליו ושמתי לב שהוא קצת מוזר אבל חשבתי שזאת שיטת הלימוד שלו. יעל, המורה הקודמת שלי, אף פעם לא נגעה בי כשתיקנה אותי אם עשיתי משהו לא נכון ורועי נגע בי כל הזמן. באחת החזרות הוא ניסה ללטף אותי, לגעת בי וכשדיברנו הוא התקרב אליי באופן מטריד. אחרי שגילו מי הוא באמת, פרשתי מהסטודיו ולא הלכתי לאודישן שרציתי כי פחדתי להיות קשורה לרועי בדרך כלשהי." עצרתי לשנייה ואז המשכתי "אני חושבת שהוא צריך להיכנס לכלא על מה שהוא עשה לנערות אחרות.."

"זה כבר התפקיד של השופט להחליט אם הוא ייכנס לכלא. תודה על כל המידע אנחנו נעביר אותו לגורמים הרלוונטיים" השוטר אמר ובזה נגמר התפקיד שלי פה.

אני עשיתי כל מה שאני יכולה. אמא ואני יצאנו מתחנת המשטרה והלכנו לקניון כדי להירגע מכל הסיפור. אמא קנתה לי חולצה לבנה חגיגית וג'ינס שחור והיא קנתה לעצמה נעליי עקב שחורות. אחרי הקניות חזרנו הביתה והלכנו להכין ארוחת ערב ביחד. אני חתכתי את הירקות לסלט ואמא טיגנה ארבע חביתות לכולם. כמה דקות אחר כך ארוחת הערב הייתה מוכנה ואבא ואריאל נכנסו הביתה.

"שלום בנות, איך היה היום שלכן?" שאל אבא.

"בסדר" ענינו שתינו ביחד.

"היינו בקניון היום" אמא אמרה. שמחתי שהיא לא הזכירה את כל הסיפור עם רון ושהיינו גם בתחנת משטרה היום.

"אמא קנתה לי חולצה חדשה" אמרתי.

"ואבא קנה לי גלידה, נכון אבא?" אריאל אמר

בהתלהבות. אבא הנהן בראשו.

אחרי האוכל הלכתי לחדר שלי, שמעתי מוזיקה והתחלתי להכין שיעורים. אחרי כמה דקות נעמה

התקשרה אליי והיא נשמעה לחוצה. "רותם?"
 "כן, נעמה. הכל בסדר?" שאלתי אותה.
 "מישהו בשם רון התקשר אלייך?" היא שאלה.
 "רון מהמשטרה? כן הוא התקשר."
 "הלכת להעיד נגד רועי?" היא המשיכה בסדרת
 שאלות אבל היא נרגעה קצת.
 "כן, בדיוק היום הלכתי עם אמא שלי לתחנה. זה לא
 כזה סיפור פשוט ביקשו ממני להעיד על מה הוא עשה
 וכל מיני שאלות כאלה." אמרתי וניסיתי להרגיע אותה.
 "אני לא מרגישה בטוחה בסיפור הזה, לא אמרתי לאף
 אחד, ואולי רון הוא כמו רועי? איך את יודעת?"
 "הייתי במשטרה והוא היה שם, הוא ועוד שני שוטרים
 שעובדים על התיק של רועי שאלו את השאלות. ואמא
 שלי הייתה איתי כל הזמן הזה."
 "אז ללכת להעיד גם?" נעמה שאלה בחשש.
 "אם את מרגישה בטוחה ומוכנה בשביל זה אז כן. אבל
 אני ממליצה לך ללכת עם אחד ההורים שלך."
 "טוב, תודה." היא אמרה וניתקה את השיחה. אני

המשכתי להכין את השיעורים בכוחות אחרונים שאני
לא יודעת מאיפה הצלחתי לגייס אותם.
למחרת בבית הספר התנהגתי כרגיל, כאילו לא קרה
שום דבר מיוחד.
"איפה היית אתמול בצהריים?" גל שאלה אותי "ניסיתי
להשיג אותך ולא ענית לי".
שחכתי לגמרי שכיביתי אתמול את הפלאפון ולא
הדלקתי אותו חזרה אחרי שחזרתי מהמשטרה. "לא
כל כך הרגשתי טוב אז כיביתי את הפלאפון ושחכתי
להדליק אותו" אמרתי לה.
"טוב, בקיצור רציתי לשאול אותך אם את רוצה ללכת
לים ביום שבת בבוקר"
"אני אשמח" עניתי לה "מי עוד יבוא?"
"אני ושני חשבנו לעשות מפגש בנות. אז יש עוד כמה
בנות שיבואו."
כשחזרתי מבית הספר, לא היה אף אחד בבית.
נשכבתי על המיטה בחדר שלי ובכיתי. בכיתי בלי סיבה
מוגדרת, הרגשתי שכל התקופה האחרונה הייתה

עמוסה מידי בשבילי, אני רוצה לחזור להיות אותה
רותם תמימה ושמחה, שלא צריכה ללכת להעיד
במשטרה ולשקר לחברה הכי טובה.
שאר השבוע עבר מהר, לא היה שום דבר מיוחד. יום
שבת הגיע והיה מזג אוויר חמים, בדיוק מתאים בשביל
ים. הגענו לים, שמנו את המחצלת על החול, את
התיקים שלנו על המחצלת ונכנסנו לים. על סוכת המציל
היה דגל אדום שאומר שהים קצת סוער אבל אפשר
להיכנס לים במקומות המסומנים. אז נכנסנו למים אבל
קרוב יחסית לקו החוף ואפילו שם היו הרבה גלים.
שחינו קצת ואחרי שעה במים, יצאנו חזרה לחוף.
שכבנו על המחצלת והרגשתי את השמש מלטפת
אותי. שכבנו בשקט וחשבנו. חשבתי על זה שאפשר
להשוות את עצמנו לגלים של הים. בהתחלה, יש לנו
רעיון מסוים. אנחנו אוגרים כוח, סוחפים אחרינו עוד
אנשים. אחר כך, אחרי שאנחנו בטוחים שיש לנו הרבה
כוח, שאנחנו בטוחים בעצמנו מאוד, דווקא אז אנחנו
מתנפצים. ברגע שאף אחד לא מצפה לזה, הכל

מתנפץ לך מול העיניים, ואז אנחנו נזכרים שאנחנו פשוט עוד כמה טיפות של מים בתוך כל הים הגדול.

"אתן רוצות ענבים?" שני שאלה אותנו.

"יש לי תפוחים אם מישהי רוצה" גל אמרה.

"יש לי מלון" אמרתי.

"הבאתי אבטיח, יש מספיק לכולנו" נופר אמרה וצחקנו.

אחרי כמה שניות כבר הייתה לנו ארוחה יפה של פירות

לפנינו, וזה היה ממש כמו פיקניק. לרגע התבלבלתי

וחשבתי שאנחנו בחופש הגדול, אבל יש עוד חודש

וחצי עד לסוף שנת הלימודים. אחרי כמה שעות בים

חזרנו הביתה, כי בכל זאת יש למחרת בית ספר.

חזרתי הביתה, וסבא וסבתא שלי באו לבקר אותנו. הם

מזמן לא היו אצלנו. "איך בלימודים רותם?" סבתא

שאלה אותי.

"הכל בסדר" עניתי לה.

"גם אני לומד יפה. נכון שאני לומד יפה אמא?" אריאל

אמר לסבתא ושאל את אמא ביחד.

"כל הכבוד לכם" סבתא אמרה. באותו זמן סבא הלך

להכין קפה.

"את עדיין רוקדת?" סבתא שאלה.

"לא, יש קצת עומס בלימודים אז אני מעדיפה להשקיע

בלימודים. חוץ מזה אני עדיין רוקדת קצת בזמן

החופשי אבל לא במסגרת מסודרת" אמרתי לה.

אחר כך אכלנו ארוחת ערב כל המשפחה ביחד דיברנו

קצת עם סבא וסבתא, ראינו סרט ואז הם הלכו והלכתי

לישון. ביום ראשון בבוקר הלכתי עם גל לבית הספר.

"היה כיף אתמול בים." היא אמרה.

"ממש נהניתי" אמרתי "כאילו כבר קיץ וסיימנו ללמוד

השנה".

"הלואי" גל אמרה.

המשכנו ללכת וכשהגענו לבית ספר ראיתי את אורן

יושב לבד.

"אני כבר באה" אמרתי לגל והלכתי אליו. התיישבתי

לידו ואחרי כמה שניות שראיתי שהוא לא מתייחס

שאלתי אותו: "מה קרה נסיך?"

הוא הסתכל עליי וחייך: "אני אוהב אותך" הוא אמר

"אבל אני לא יכול לדבר על זה עכשיו, אני צריך את

הזמן שלי"

הבנתי שכנראה עובר עליו משהו. "אם אתה רוצה
לדבר אני תמיד פה." אחרי שראיתי שהוא לא מגיב,
חזרתי לגל.

"הכל בסדר איתו?" היא שאלה.

"הוא צריך להיות קצת לבד" אמרתי.

"נכון שהיה כף אתמול?" נופר הגיעה במצב רוח עליז.

"היה ממש כיף, צריך לעשות את זה עוד פעם."

אמרתי.

"היה לי כל כך כיף אתמול" שמענו את שני אומרת,

ושלושתנו צחקנו.

"מה מצחיק?" היא שאלה.

"בדיוק נופר נכנסה ואמרה את זה גם" גל אמרה לה.

היה צלצול והמורה נכנסה לכיתה.

בהפסקה יצאתי לדבר עם גל, נופר ושני ודיברנו על

בגדי ים כל ההפסקה. החלטנו שלפני הפעם הבאה

שנלך לים, נלך לקניון ונקנה בגדי ים חדשים. קבענו

שביום שני נלך לקניון.

יוני

השבוע שהיה אחר כך היה שבוע מוזר, אורן היה מופנם יותר ולא נפגשנו בכלל. בסוף השבוע החלטתי שאני הולכת לדבר עם אורן, הלכתי אליו הביתה. זאת הייתה פעם ראשונה שהלכתי אליו בלי לקבוע איתו מראש. אמא שלו פתחה לי את הדלת ואמרה שהוא בחדר. נכנסתי אליו לחדר וראיתי אותו יושב על המיטה שלו עם בחורה שנראתה יותר גדולה מאיתנו בכמה שנים. לא הכרתי אותה ולא הבנתי מי זאת שהוא מדבר איתה ולמה הוא מדבר איתה ולא איתי. "אורן?" אמרתי.

"רותם?" הוא אמר, מופתע בתחילה "רותם תכירי זאת מעיין בת דודה שלי, מעיין זאת רותם. היא החברה שלי."

נרגעתי.

"אורן, הכל בסדר?" שאלתי אותו. רציתי לשאול אותו ישר ולעניין.

"תקשיבי רותם, שבוע שעבר בארוחה משפחתית גיליתי שדוד שלי הוא עורך הדין של רועי." הייתה שתיקה לכמה שניות אז הוא המשיך "הוא אמר לנו שכל עוד אין הוכחות למה שהוא עשה אי אפשר להאשים אותו. לא רציתי להגיד לך כי אני יודע שאת לא אוהבת לדבר על הנושא הזה"

"איך רותם קשורה לרועי?" מעיין שאלה.

"הוא היה המורה לריקוד שלי לזמן קצר" אמרתי מהר כי לא רציתי שנתעכב על זה.

"בקיצור, אם את רוצה שרועי ייכנס לכלא את חייבת להביא הוכחה שהוא עשה לך משהו." אורן אמר. "הוא עשה לך משהו?" הוא שאל והסתכל עליי.

"לא ממש, הוא ניסה לעשות דברים" אמרתי ואז עלה לי רעיון. בסטודיו שלי, לשעבר, יש מצלמות נסתרות.

"אורן אני חייבת ללכת, נמשיך את השיחה בהזדמנות"

אמרתי ויצאתי מהבית לעבר הסטודיו. בדרך לסטודיו חשבתי, למה אורן היה כל כך מופנם בגלל זה בימים האחרונים? הגעתי לסטודיו ובדיוק היה שם שיעור של

הקבוצה שהייתי בה.

"רותם!" נעמה באה אליי. "תקשיבי נעמה, העורך דין

של רועי אמר שאם רוצים להכניס אותו לכלא חייבים

הוכחה את יודעת איפה הקלטות של המצלמות

הנסתרות?" שאלתי אותה מהר.

"כן, את הולכת לכיוון של המדרגות כמעט עד הסוף

ופונה ימינה יש שם איש" לא הספקתי לשמוע את מה

שהיא אמרה אחר כך כי רצתי לשם, הסברתי בקצרה

את הסיפור לאיש שהיה שם והסתכלתי על הקלטות.

לפי הקלטות רועי נראה רקדן מקצועי, הוא רוקד יפה.

אבל אם מסתכלים טוב רואים שהוא נוגע בכוונה יותר

מידי בבנות שהוא מלמד ומנסה להתקרב אליהן. היו

שם גם קלטות משיעור אחד של הבנות הקטנות וראו

את רועי ממש מנסה להוריד לילדה הקטנה את הבגד

גוף אבל נגמר הזמן של השיעור והוא הפסיק. לקחתי

את הקלטות והלכתי לתחנת משטרה להראות לרון. רון

אמר שזה ממש יכול לעזור להם בחקירה, ונגד רועי

במשפט. רון ראה שעדיין הייתי בשוק מהקלטות והוא

הביא לי מים וישב איתי. "שמתי לב שאת רוקדת יפה"
הוא אמר לי, כדי לשבור את השתיקה.
"תודה" אמרתי. אחרי כמה דקות שישבנו שם אמרתי
לרון תודה והלכתי הביתה. החלטתי שאני לא אגיד
לאף אחד על מה שמצאתי. למחרת בבית הספר אורן
שאל אם מצאתי משהו נגד רועי.
"מצאתי הוכחות והעברתי למשטרה" אמרתי, בלי לציין
אילו בדיוק הוכחות.
"איזה הוכחות מצאת?" הוא שאל.
"אני מעדיפה לשמור את זה לעצמי עד המשפט
לפחות" אמרתי.
אחרי בית הספר הגעתי הביתה ואמא יושבה מול
הטלוויזיה "רותם בואי, יש כתבה על רועי." בכתבה
אמרו שכמה בנות כבר העידו עליו ושמחר יתפרסמו
חלק מהעדויות. זה אומר שלא רק אני העדתי נגדו.
כשהלכתי לישון חשבתי מי עוד יכלה להעיד נגדו.
נעמה אמרה שהיא אולי תלך, אולי עוד בנות מהקבוצה
שלי, אולי מישהי שנפגעה ממנו בעבר..

למחרת אחרי בית הספר חזרתי הביתה, החלפתי
בגדים ויצאתי לריצה כדי להירגע קצת. כשחזרתי אמא
ואריאל היו בבית ואכלו צהריים.
"היי רותם, אכלת כבר?" אמא שאלה.
"עוד לא" אמרתי לה.
"חבל, כי סיימתי את הבשר הטעים" אריאל אמר.
"זה בסדר" אמרתי לו וחייכתי "אני אוכל סלט ואני
חושבת שנשאר בשר אחר במקרר"
הלכתי להתקלח, אכלתי צהריים והכנתי שיעורים.
הגיעה השעה שמונה בערב, מהדורת חדשות מרכזית,
הכתבה הראשונה על תאונת דרכים שהייתה היום,
כתבה שנייה על רפורמת החינוך החדשה, פרסומות.
כתבה שלישית – המשך הכתבה על רועי. בדקה
הראשונה מגישת החדשות הציגה את הסיפור של
רועי, אחר כך ראיינו אנשים מהמשטרה. לא ראיתי את
רון. ואז הציגו כמה עדויות מבנות שהיו איתו בקשר
כלשהו, כלומר יכול להיות שגם עדויות שלי או של בנות
מהסטודיו יופיעו שם. ואכן, אחרי שתי עדויות אמרו 'ר

בת שש עשרה שהייתה תלמידתו של רועי אומרת:
רועי בא והציג את עצמו כרועי כהן שלמד בבית הספר
למחול בארצות הברית וחזר לארץ כדי ללמד פה. היו
לנו חזרות פרטניות לאודישן שהייתי צריכה ללכת אליו
ושמתי לב שהוא קצת מוזר אבל חשבתי שזאת שיטת
הלימוד שלו. רועי נגע בי כל הזמן. באחת החזרות הוא
ניסה ללטף אותי, לגעת בי וכשדיברנו הוא התקרב אליי
באופן מטריד. ' ישר זיהיתי שזה חלק ממה שאמרתי
לשוטר בתחנה. אחרי עוד עדות אחת, אמרו שהמשפט
שלו יתקיים עוד שבוע וחצי ואז נגמרה הכתבה ופשוט
עברו לכתבה אחרת, על איזה רובוט חדש שפיתחו.
אחרי שנגמרה הכתבה על רועי הלכתי לחדר שלי
ונשכבתי על המיטה. לא התכוונתי ללכת לישון אבל
כנראה שנרדמתי כי כשאבא שלי העיר אותי כבר היה
שבע בבוקר. הגעתי לבית הספר, גל, שני, נופר ואגם
חיכו לי בכיתה. "איפה היית אתמול?" הן שאלו אותי.
"ניסינו להשיג אותך כל הערב, לא באת לקניון ולא
ענית לטלפון שלך" אגם אמרה.

"דאגנו לך" גל אמרה.

לקח לי כמה שניות להיזכר בכלל על מה הן מדברות
ואז אמרתי "אני ממש מצטערת, שכחתי מזה לגמרי
ונרדמתי מוקדם אז לא שמעתי את הטלפון" אמרתי
להן.

"טוב, לא נורא" נופר אמרה. היה צלצול.
בשיעור העבירו לי פתק והיה כתוב בו:

*בוקר טוב מהממת שלי, ראית אתמול את
הכתבה על רוצי? צורק הדין שלו שדיבר
עם זה היה דוד שלי. לא חת'ק במיוחד (מי
שכתב את הפתק, שניחשתי כבר שזה אורן, ניסה
לצייר פה פרצוף קורץ). רציתי לראות את
מתכוונת ללכת למשפט שלו?
אורן*

לקחתי עט וכתבתי:

בוקר טוב אהובי, כן, ראיתי את התוכנית.
ואני כותבת לך את זה עכשיו, חזר וחלף,
שחור על גבי לבן, אני לא מתכוונת
להתעסק בזה יותר. אני לא רוצה לראות
את הרוצי הזה. אל אני ממש לא מתכוונת
לבוא למשפט שלו.

אחרי דקה חזר אליי הפתק ככה:

אני מלאין אותך באופן רשמי (סתם
צוחק, את יודעת שאני אף פעם לא
רשמי), לדיוט עוד שבוע וחצי על הטבעה
מול היט בעצה שבע.

הסתובבתי אליו וחייכתי.

מאוחר יותר באותו היום ראיתי את נעמה והיא אמרה לי: "אני יודעת שאת כבר לא בסטודיו אבל אני הלכתי לאודישנים בסוף ואתמול הודיעו לי שעברתי" "כל הכבוד" אמרתי בשמחה, באמת שמחתי בשבילה. "אז התקבלת ללהקה?" שאלתי.

"עוד לא, אני צריכה לעבור ראיון ואם אני אעבור אותו אז יהיו עוד שלושה ימים של גיבוש וסדנאות ואם אני אעבור את כל זה אז אני אתקבל ללהקה" היא אמרה ואין ספק שהיא התרגשה רק מהמחשבה על להתקבל ללהקה.

"בהצלחה, ואם את צריכה עזרה במשהו את תמיד יכולה להגיד לי" אמרתי לה. "תודה" היא אמרה.

"מי מלמד עכשיו בסטודיו במקום יעל?" שאלתי אותה. "הביאו לנו מורה מחליפה שהיא בסדר עד עכשיו" נעמה ענתה לי והיה צלצול שאמר שנגמרה ההפסקה. שבוע וחצי עברו, והגיע היום של הדייט שלי ושל אורן. לבשתי ג'ינס צמוד וחלצה קצרה, נעלתי כפכפים,

אספתי את שערי לקוקו ויצאתי מהבית. נפגשנו בגבעה
מול הים, בדיוק כמו שקבענו. בזמן הזה, אורן היה
הדבר היחיד שחשבתי עליו. אורן הביא איתו שמיכת
פיקניק, נרות, הוא הוציא כוסיות יין ובקבוק קולה.
"ממש רומנטי" אמרתי וצחקתי. "זה הכי רומנטי
שתקבלי היום" אורן אמר והתנשקנו מול השקיעה.
ישבנו אחד מול השנייה, אורן חיבק אותי במותניים ואני
החזקתי אותו בעורף. התנשקנו ככה כמה שניות. אחר
כך נשכבנו על השמיכה ודיברנו.
חזרתי הביתה בהרגשה טובה ואז אמא קראה לי. "היה
המשפט של רועי" היא אמרה לי. "יופי" אמרתי
באדישות מוחלטת.
"אולי קשה לך לדבר על הנושא הזה אבל רק שתדעי
שהוא קיבל עונש של ארבע שנות מאסר."
"לא קשה לי לדבר על זה, פשוט נמאס לי מהנושא
הזה, היה, עבר ונגמר" אמרתי והלכתי לחדר.
"איך היה עם אורן?" שמעתי אותה צועקת לי מהסלון.
לא ענית לה.

"היי" התקשרתי לגל כדי לספר לה איך היה עם אורן.
"היי, איך היה?" היא שאלה אותי.
סיפרתי לה כל מה שהיה בדייט וניסיתי לדבר באותו
מצב רוח טוב שהייתי בו שנייה לפני שנכנסתי הביתה.
אל כנראה שלא ניסיתי טוב מספיק כי גל שאלה אותי:
אם היה לך כל כך כיף, למה את נשמעת ככה, מה
קרה?"
"בלי קשר לאורן, פשוט הדבר הראשון ששמעתי
שנכנסתי הביתה היה על המשפט של רועי. אני לא
רוצה לשמוע על הנושא הזה יותר."
"אני חושבת שמעכשיו כבר לא ידברו עליו, כי הוא
בכלא ונגמר הסיפור. גם ככה במדינה הזאת כל יומיים
יש סיפור חדש." גל אמרה, והאמת חשבתי שהיא
צודקת.
אחרי שדיברתי עם גל הלכתי לישון וחשבתי על זה
שכבר סוף שנה והשבוע מקבלים תעודות.
"רותם, שמעת מה אמרו עכשיו בכיתה?" גל באה אליי
ושאלה אותי.

"מה אמרו?" לא הבנתי מה היא רוצה.
"יום שבת, תהיה מסיבת ברכה אצל איתן לכבוד סוף
שנה" היא אמרה לי.
"אני חושבת שאני אבוא" אמרתי לגל ובאותו רגע אורן
בא אליי מאחורה.
"הבהלת אותי" אמרתי לו ונבהלתי פתאום מהמגע
שלו.
"אני מצטער, לא התכוונתי" הוא אמר. לא שמתי לב
שגל הלכה לכיתה ואני ואורן נשארנו לדבר. ישבנו על
הספסל בחוץ ואורן רצה לנשק אותי. אני לא יודעת מה
קרה לי באותו ברגע אבל נרתעתי ממנו.
"מה קרה?" אורן שאל.
"שום דבר" אמרתי במבוכה.
"מה קרה שאת לא יכולה להגיד לי?" הוא שאל אותי
שוב.
"לא קרה כלום" אמרתי לו והפעם בנחרצות.
"תקני אותי אם אני טועה, אבל אני מרגיש שלא נוח לך
לספר לי דברים" אורן אמר לי ולא הבנתי מאיפה זה

בא לו.

"מה פתאום" אמרתי "למה חשבת על זה?"

"לא יודע, שמת לב שאף פעם לא יצא לנו לדבר על

נושאים שמציקים לנו באמת, על דברים קצת יותר

רציניים מרכילויות?" הוא שאל.

"על מה אתה רוצה שנדבר?" שאלתי אותו.

"לא התכוונתי לנושא ספציפי אבל את יודעת, סתם אני

זורק נושא, לאן אנחנו מתקדמים במערכת יחסים בנינו.

אנחנו זוג כבר תשעה חודשים בערך, בני שש עשרה

ו.. " הוא רצה להמשיך לדבר אבל הבנתי לאן הוא חותר

וקטעתי אותו "תדבר ישר ולעניין, מה אתה רוצה? יותר

אינטימיות? יותר מגע?"

"לא ממש" הוא אמר ושתק.

"אורן, אתה אוהב אותי או שאתה חבר שלי בשביל

הכיף הזה שיש לך חברה שאפשר לעשות בה מה

שאתה רוצה?" שאלתי אותו.

הוא לא ענה מיד ולכן הודעתי לו "אורן, אני רוצה

להיפרד, כי אני חושבת שהייתה בניינו אי הבנה. חוץ

מזה, מגיע לך מישהי שחושבת כמוך בעניין הזה"
הוא שתק, הייתי בהלם, ציפיתי לתגובה ממנו אבל הוא
שתק. אז קמתי והלכתי.

נכנסתי לשיעור הבא באיחור, לא היה לי הסבר משכנע
לאיחור אז פשוט נכנסתי לכיתה, אמרתי: "סליחה על
האיחור" והתיישבתי במקום. באופן מפתיע הצלחתי
להתנתק מכל מה שקרה והתרכזתי בשיעור שהיה דיי
מעניין. זה היה שיעור האזרחות האחרון של השנה.
רומי, המורה, עשתה סיכום על החומר העיקרי שלמדנו
ואמרה לנו לשמור את המחברות לשנה הבאה לקראת
הבגרויות.

"זה נכון שנפרדת מאורן?" גל שאלה אותי בהפסקה.
"איך את יודעת?" שאלתי אותה.

"יואב אמר לי בשיעור"

"כן, מסתבר שהוא לא משהו מיוחד, סתם עוד חתיך
שמחפש חברה לזמנו החופשי." אמרתי דיי באדישות.
"לא נורא" גל אמרה לי "מי בכלל צריך חבר בגיל שש
עשרה?"

"מה עם יואב?" שאלתי אותה.

"הוא בסדר, אבל גם לא משהו מיוחד." היא ענתה ואז סיימנו לדבר עליהם.

בשיעור אחרי ההפסקה התחלקנו לשתי קבוצות, קבוצה אחת של בנים שהיו עם דור, וקבוצה שנייה של בנות שהלכו לדבר עם היועצת. היא דיברה על הנושא של הטרדות מיניות בבית הספר. "אם אתן מרגישות מטרדות על ידי מישהו מבית הספר בזמן הלימודים אתן חייבות לדווח על זה למבוגר אחראי. אתן יודעות מה נחשבת הטרדה מינית?" היא שאלה אותנו. הייתה שתיקה מביכה, כי ידענו מה זה אבל אף אחת לא ידעה איך להגדיר את זה.

'הטרדה מינית היא התנהגות שבאמצעותה אדם אחד (המטריד) גורם אי נעימות על רקע מיני לאדם אחר (המוטרד)'. מיכל כתבה על הלוח. הסתכלתי על ההגדרה, חשבתי לשנייה על רועי אבל אחר כך התמקדתי בשיעור.

"הטרדה מינית לא חייבת להיות אונס, זה יכול להיות

הרבה פחות קיצוני. אם אתן מרגישות לא בנוח עם מישו, תפנו למבוגר אחראי. "מיכל חזרה על אותו המשפט שוב.

"למה הנושא הזה כל כך חשוב פתאום?" שני שאלה. "בבתי הספר, ובעיקר בתיכון יש מקרים של הטרדות וחשוב לנו שתדעו שיש לכן למי לפנות בעת צרה." מיכל הסבירה.

"מעניין על מה הבנים מדברים עכשיו" נופר לחשה לי וצחקה.

"האמת היא שהם מדברים על זה שצריך לכבד את הרצון של הבנות, וגם על זה שהטרדות יכולות לבוא גם מהבנות ולא דווקא מהבנים." מיכל ענתה לנופר ברצינות, למרות שנופר הייתה בטוחה שמיכל לא שומעת אותה. השיחה הייתה דווקא מעניינת. אחרי השיחה הלכנו הביתה, אני זוכרת שגם בחטיבה, בשבוע האחרון ללימודים היינו מסיימים מוקדם כל יום. למחרת קיבלנו תעודות. בשעה הראשונה היה טקס סיום שכבתי, בשעה השנייה ארגנו ארוחה כיתתית. כל

אחד הביא משהו לאכול וזה היה בלגן אחד גדול.
בשעה השלישית דיברנו על מה שהולך להיות שנה
הבאה, על הבגרות ובשעה האחרונה סוף סוף קיבלנו
את התעודות. הייתה לי תעודה טובה, כמובן שתמיד
יש מה לשפר ולא הכל מושלם. ביום שבת הלכנו
למסיבת ברכה אצל איתן. לבשתי את הבגד ים הכחול
שלי שנראה עליי מושלם, נעלתי כפכפים זהובות
ויצאתי. הגעתי לאיתן והרבה ילדים כבר היו שם, אורן
ביניהם. הסתכלנו אחד על השנייה אבל לא ממש
דיברנו. הלכתי לשבת עם שאר הבנות, גל, שני ונופר
היו שם. היו שירים, רקדנו, היה אוכל וכמובן שהיינו
בברכה. זאת הייתה דרך מעולה לפתוח את החופש
הגדול.

בשבוע הראשון של החופש הכנתי קצת שיעורים
שנתנו לנו ונפגשתי עם חברות. בשבוע השני של
החופש הלכתי לקניון עם גל ושני וקניתי בגד ים ורוד
עם פרח שחור עליו. קנינו גם לק, גומיות לשיער ושני
קנתה לעצמה כפכפים. "אתן רוצות ללכת לאכול

משהו?" גל שאלה. "אני בעד" אמרתי. "אז בואו נרד למטה" שני אמרה. בקניון שלנו הקומה למטה היא קומת האוכל. "אתן רוצות שניקח כולנו ונפיל בלגי?" גל שאלה ואני ושני הסכמנו. אחרי האוכל, בדרך הביתה ראינו את אורן ויואב. זה היה מביך. גל ויואב התנשקו נשיקה קטנה ואני ואורן אמרנו 'שלום' חלש אחד לשנייה ואני המשכתי לדבר עם שני.

אחרי שחזרתי הביתה אמא ביקשה ממני להוריד את הזבל אז הלכתי להוריד את הזבל למטה. כשחזרתי הביתה הכנתי סלט פירות גדול לשתינו, חתכתי רבע אבטיח, ענבים, קצת מלון ובננה. שמתי בקעריות, אמא, ואני יצאנו לשבת לאכול במרפסת. למחרת, הלכתי לים עם עוד כמה ילדים מהכיתה. אני מאוד אוהבת את הים. ישבנו על המחצלות ונכנסנו קצת למים. "איך המים קרים כל כך?" אגם שאלה.

"המים לא כאלה קרים" יותם אמר והשפריץ מים על אגם.

"דיי יותם" היא אמרה וצחקה. הם רדפו אחד אחרי

השנייה במשך כמה שנית.

"מה עובר עליהם?" שני שאלה.

"אני חושבת שהם חמודים" אמרתי לה, וחשבתי על

אורן, שהיינו באים לפה והיינו יושבים מול השקיעה.

"הם זוג?" יואב שאל.

"זה נראה שכן" עניתי לו.

אחרי שיצאנו מהמים שכבנו על המחצלות, שמתי לב

שיותרם ואגם באמת שכבו מחובקים וגם יואב וגל.

שכבנו רגועים למשך עשר דקות בערך, שמענו את קול

הגלים המתנפצים והרגשנו את השמש המלטפת. אני

חושבת שאם הייתי נשארתי שם עוד כמה דקות הייתי

נרדמת.

יולי

למחרת גם אריאל התחיל את החופש הגדול שלו

והלכתי לקחת את אריאל מהקייטנה שלו אחר

הצהרים. ראיתי מרחוק דמות מוכרת, זיהיתי את רועי.

רגע, רועי?! הוא לא בכלא? רועי זיהה אותי גם.

"רותם" הוא אמר בחיוך. הגברתי את קצב ההליכה

שלי בזמן ששאלתי אותו בקול רועד "מה אתה עושה
פה?"

"חבר שחרר אותי" הוא אמר, מרוצה מעצמו. חשבתי
שפה נגמרה השיחה שלנו, אבל טעיתי. הוא התקרב
אליי ולחש "עכשיו הגיע הזמן להחזיר למי שהכניסה
אותי לכלא" והתחיל לגעת בי. ניסיתי לרוץ, אבל קפאתי
במקום. "אם לא תתנגדי את תהני מזה" הוא אמר
ולקח אותי מאחורי הבניין הנטוש בשכונה. הצלחתי
להשתחרר ממנו וכמעט ברחתי אבל הוא תפס אותי.
הוא התחיל לגעת בי שוב, הוא הוריד לי את העליונית
הדקה שהייתה עליי, בעדינות שהפתיעה אותי. ניסיתי
לברוח בפעם השלישית אבל הבנתי שאין דרך חזרה.
ביקשתי ממנו לעשות שיחת טלפון אחת כדי שמישהו
אחר ייקח את אריאל במקומי. הוא לא האמין לי. "אתה
תחייג ואני אדבר ואם משהו ייראה לך חשוד אז תנתק
את השיחה" אמרתי לו והוא הסכים. מיד אחרי השיחה
רועי זרק את הטלפון, הוריד ממני את החולצה
במיומנות מחשידה ובהה בי. אחרי שנייה הייתי בלי

מכנסיים צמודה לקיר והוא ליטף את כל גופי, בלי
בושה. היה נראה שהוא נהנה מכל רגע. אחרי שהבנתי
שאני לא יכולה לברוח ממנו הוא הפסיק להיות עדין.
דמעות ירדו על פני, אבל הוא לא הפסיק. הוא לא רצה
להפסיק. אני לא יודעת כמה זמן זה נמשך אבל
כשחזרתי הביתה אמא הייתה קצת מודאגת. "איפה
היית?" היא שאלה אותי. "כשהלכתי לאסוף את אריאל
מהקייטנה ראיתי את נעמה בדרך והיא הייתה צריכה
את העזרה שלי, אז צלצלתי לנורית שתיקח את אריאל
במקומי." זה היה הסיפור הראשון שיכולתי להמציא
באותו רגע.

"ואיפה הטלפון שלך?" אמא שאלה אותי. שמתי לב
שמרוב שפחדתי שכחתי את הטלפון שלי בחוץ.
"כנראה שכחתי אותו אצל נעמה" אמרתי והלכתי
לחדר. למחרת לא הרגשתי טוב, עדיין פחדתי שאני
אראה את רועי ברחוב. בגלל שלא הרגשתי טוב אמא
לקחה את אריאל מהקייטנה ואני נשארתי כל היום
בבית. גם בשבוע שלאחר מכן לא הרגשתי טוב ואמא

לקחה אותי לרופא. אחרי בדיקת דם, הרופא ניגש
לדבר אתנו.

"אני יכול לדבר רגע עם רותם לבד?" הרופא שאל ורמז
לאמא לצאת מהחדר.

"בת כמה את רותם?" הוא שאל.

"אני בת שש עשרה" עניתי.

"לפי הבדיקות דם שלך, את בהריון" הרופא אמר ואני
נשארתי עם פה פעור. דמעה אחת ירדה מעיני וידעתי
שאמא הולכת לגלות הכל. הייתה שתיקה מביכה לכמה
רגעים ואז הרופא אמר: "את רוצה לספר לי איך זה
קרה?"

"לא" לחשתי בשקט. הרופא הסתכל עליי והבנתי שהוא
מנחש שלא נכנסתי להריון מרצוני.

"האמת היא שזה סיפור ארוך אבל בקיצור אני מכירה
מישהו שאנס קטינות באופן קבוע, נכנס לכלא

השתחרר ואז הוא מצא אותי. הלכתי לקחת את אחי
מהקייטנה שלו וזה פשוט קרה." אמרתי. הרופא הנהן
והוא קרא לאמא להיכנס חזרה לחדר.

"גברת יהב, לפי הבדיקות רותם בהריון." הוא אמר
ואמא הייתה בהלם.

"זה לא הכל" הרופא אמר. "אבל לפני שאני ממשיך
לדבר, רותם יש משהו שאת רוצה לספר לנו?" הרופא
שאל ומהשאלה שלו הבנתי שהוא רוצה שאני אגיד
לאמא שנאנסתי.

"כשלקחתי את אריאל מהקייטנה" התחלתי לדבר
"ראיתי את רועי וניסיתי לברוח באמת ניסיתי. אני לא
רציתי את זה אבל רועי היה חזק ממני ונכנעתי לו."
אמרתי.

"אני לא מבינה" אמא אמרה. לא ידעתי איך להוציא את
המילים מגרוני. הרופא הסתכל עליי והבין שאני לא
יכולה לדבר אז הוא דיבר במקומי: "הבת שלך נאנסה
". אני לא אשכח את הרגע הזה, את המבט העצוב של
אמא, את השתיקה המביכה, את הבושה העצומה
שהרגשתי באותו רגע. "מה עושים עכשיו?" אמא
שאלה.

"יש לכן כמה אפשרויות, רותם יכולה לשמור על העובר

ולמסור אותו לאימוץ או לחילופין לגדל אותו. או שרותם יכולה לעשות הפלה." הרופא אמר.

"הפלה" אמרתי בקול חלש, רועד ועצוב.

"אני לא רוצה שיהיה קיים ילד עם הגנים של רועי."

אמרתי ולקחתי נשימה עמוקה כדי להירגע. הרופא

התחיל להסבר על התהליך של ההפלה אבל אני

חשבתי רק על התגובה של אמא שנחזור הביתה. מה

היא תגיד, היא תכעס? אחרי שהרופא סיים לדבר

חזרנו אמא ואני למכונית. לא רציתי לדבר אבל אמא

התחילה: "למה לא אמרת לי?"

"התביישתי" אמרתי ופחדתי מהתגובה שלה.

"את יכולה לספר לי הכל, תמיד." היא אמרה אבל

ידעתי שהיא אמרה את זה רק כי היא אמא שלי. היא

גם בן אדם וגם היא תשפוט אותי בכל מצב, אם היא

רוצה או לא רוצה. זה טבעו של האדם.

"את רוצה לדבר על מה שקרה?" אמא שאלה אותי

בעדינות.

"לא ממש" עניתי לה.

"את רוצה לדבר על זה עם איש מקצוע, פסיכולוג
אולי?" אמא ממש רצה שאני אדבר עם מישהו על
האונס.

"לא" אמרתי בקול חלוש וכל מה שרציתי זה קצת
שקט.

"אבל אל תספרי לאף אחד, טוב אמא?" אמרתי לה. כי
לא רציתי שכל השכנים יידעו, ולא רציתי שהחברים
יידעו, למעשה רציתי שכמה שפחות אנשים יידעו על
האונס הזה. הייתי מוכנה להעמיד פנים שהכל בסדר,
אני יכולה ללכת ולחייך לאנשים העיקר שלא יגלו על
האונס הזה.

"לאבא מותר?" היא שאלה.

"כן, אבל רק לאבא." אמרתי. "ובתנאי שאתם לא
עושים לי שיחות על זה אחר כל" הוספתי.

"אמא, אם אני אעשה הפלה עכשיו. זה כאילו אני
רוצחת מישהו?" שאלתי את אמא.

"בשלב הזה כשהעובר עוד לא התפתח לגמרי ואין לו
את כל מאפייני החיים, אז לא." היא הרגיעה אותי

ובמקרה הזה סמכתי עלייה. אמא למדה ביולוגיה
ורפואה אז היא כנראה יודעת על הנושא הזה דבר או
שניים.

למחרת הכל היה רגיל, כאילו לא קרה שום דבר מיוחד.
אחרי שצחצחתי שיניים הלכתי למטבח. "בוקר טוב"
אמרתי לאמא ואריאל שישבו שם ואכלו ארוחת בוקר.
"בוקר טוב, את רוצה לאכול משהו?" אמא שאלה אותי.
אכלתי קורנפלקס עם חלב קר. אחרי חצי שעה גל
התקשרה אליי.

"היי רותם, בא לך להפגש למטה עם שני, יואב, יותם,
אגם ואורן?" היא שאלה אותי.
"בכיף, מתי לרדת?" שאלתי.

"עוד חצי שעה" היא אמרה ושתינו הלכנו להתארגן.
לבשתי שורט בגזרה גבוהה בצבע סגול בהיר וגופייה
שחורה. אספתי את השיער לקוקו נעלתי כפכפים
ויצאתי. כשהגעתי גל ויואב כבר היו שם. חמש דקות
אחרי שהגעתי כולם הגיעו. "תקשיבו, אני חוגגת יום
חמישי הקרוב בשעה שמונה למועדון במרכז העיר יום

הולדת, אז תבואו" גל הודיעה לנו.
 "אז יום חמישי בשמונה" גל אמרה שוב כדי לוודא שלא
 נשכח.
 "אני אחשוב על זה" יואב אמר לגל בנימה של צחוק
 ושניהם צחקו. "אני אבוא אל תדאגי" יואב אמר לה.
 "אני אבוא" אמרתי, יום חמישי יש לגל יום הולדת שש
 עשרה.
 "אני גם אגיע" יותם אמר ואגם חייכה ואמרה שגם היא
 תבוא.
 "ברור שאני באה" שני אמרה. "גם אני יכול לבוא" אורן
 אמר.
 "את מזמינה עוד אנשים?" יותם שאל.
 "הזמנתי גם את בני דודים שלי שבערך בגיל שלנו, אני
 אזמין את הכיתה ועוד כמה חברות שלי מהפיתוח
 קול." גל ענתה לו.
 "יהיה כיף" אגם אמרה. המשכנו ללכת עד שהתיישבנו
 על ספסל בגן שעשועים. לקראת אחר הצהריים כל
 אחד חזר לבית שלו ואני הלכתי לגל.

"איזה חמודים יותם ואגם" גל אמרה.

"נכון, רואים שהם מאוהבים אחד בשני" אמרתי לה.

"אגב, מה קורה עם יואב? אתם גם חמודים ביחד"

אמרתי.

"כן, האמת שהוא הפתיע אותי ביום שישי, הלכנו

למסעדה לארוחת ערב ואחר כך הלכנו אליו הביתה

והוא הכין לי פופקורן ושתינו קולה כמו בקולנוע וראינו

סרט ביחד ונהנתי כל כך." גל סיפרה לי. זה קצת הזכיר

לי את הפגישה שלי ושל אורן שנפגשנו לציין חצי שנה

ביחד.

"שמחה שנהנת, אתם ממש מתאימים יחד" אמרתי

לה.

למחרת נפגשתי עם שני והלכנו לקנות מתנה ליום

הולדת של גל. החלטנו שנקנה לה ביחד סט של

שרשרת וצמיד ונוסיף לזה עוד כמה קרמים מהחנות

ליד.

"תראי את הצמיד הזה, הוא ממש יפה בעיניי" שני

אמרה לי והצביעה על צמיד אחד שמצאה בין עשרות

הצמידים שהוצגו בפנינו.

"כן, גם אני אהבתי אותו. אבל יש לו שרשרת תואמת?"
שאלתי את שני ואת המוכרת שהייתה שם.
"אני יכולה להראות לך שרשרת דומה לצמיד" המוכרת
אמרה והביאה שרשרת שהייתה ממש יפה.
"אני חושבת שאפשר לקנות את זה" אמרתי לשני והיא
הסכימה. אחר כך קנינו לה קרם גוף, קרם ידיים, פילינג
גרגירים וספוג למקלחת.

לפני שחזרנו הביתה ראיתי חנות בגדים עם שמלות
ערב. "בואי נכנס לפה רגע" אמרתי לשני. הסתובבתי
קצת בחנות וקניתי שמלה כסופה צמודה בחזה
ומתרחבת קצת באזור המותניים. אחרי שיצאנו
מהקניון שני באה אליי וכתבנו לגל ברכה ביחד.

יום חמישי הגיע, לבשתי את המשלה שקניתי, נעלתי
נעליים יפות, התאפרתי ויצאתי. הגענו לאולם בשמונה
וכבר התחילו להגיע אנשים. ממש נהניתי, רקדנו
ואכלנו, עד שפתאום הרגשתי בחילה. שכחתי מהריון
הדפוק הזה למשך שעותיים והנה העובר מזכיר לי

שהוא שם. הלכתי הצידה ואחרי שתי דקות גל באה אליי. "רותם כמה זמן את פה? מה קרה?" "עכשיו התיישבתי, אני קצת לא מרגישה טוב" אמרתי לה "אני אהיה בסדר, לכי תרקדי את בת שש עשרה היום" הוספתי בחיוך. "טוב, אבל אם את צריכה משהו אני פה. " היא אמרה והלכה.

אחרי חצי שעה שהרגשתי רק נורא יותר, החלטתי שאני חוזרת הביתה או לפחות לרופא. נפרדתי מגל והתקשרתי לאמא שלי: " אמא אני לא מרגישה טוב, יש לי בחילה"

"אני רוצה את ההפלה הזאת" לחשתי לתוך הפלאפון. "אני באה לקחת אותך" היא אמרה.

אחרי כמה דקות אמא כבר הייתה שם והלכנו לרופא. הגענו לרופא אחרי עשר דקות אחרי שהקאתי פעמיים. ביקשנו להיכנס לאותו רופא שטיפל בי פעם קודמת. "מה מביא אתכן לפה?" שאל הרופא

" אני רוצה הפלה, כמה שיותר מוקדם" אמרתי לו "אני

בת שש עשרה ואני לא רוצה תינוק. עדיין. "אמרתי לו
"אני אראה מה אפשר לעשות" הרופא אמר ישבנו שם
כמה דקות כשלא הרגשתי מספיק טוב כדי לקום
וללכת. אחרי כמה דקות נכנס רופא אחר לחש משהו
לרופא שלי ויצא.

"הוא אמר שמישהי שרצתה לעשות הפלה התחרטה
אז במזל התפנה לך תור עכשיו" הרופא אמר.
לקחתי את עצמי מיד והלכתי לעשות הפלה, לפני שאני
אתחרט, לפני שהעובר יתפתח וזה יהיה כמו רצח.
אחרי ההפלה הרגשתי מוזר, הרגשתי שזה לא המקום
שלי להיות בו עכשיו. אני בת שש עשרה, אני אמורה
ללמוד לבגרויות, להיות עם חברים..
אני ממש לא צריכה לעשות הפלות ולדאוג מנושאים
כאלה עכשיו. אחרי ההפלה הבנתי שכרגע, בחרתי
לקטוע חיים חדשים, שרק התחילו להתקיים. אבל לא
הייתה לי בררה, אין לי את האפשרות לגדל ילד כרגע
ובטח שלא ילד עם גנים של רועי.
"אני גאה בך" אמא אמרה לי. "לא כל אחת הייתה

מוכנה לעשות הפלה בכזאת התרעה קצרה."
שתקתי. לא ידעתי איך להגיב. כל מה שרציתי זה
ללכת לישון ולשכוח שכל זה בכלל קרה. חזרנו הביתה
סביבות השעה אחת עשרה וחצי אבא ואריאל כבר
ישנו, התקלחתי והלכתי לישון.

קמתי בבוקר שלמחרת והשעה הייתה כבר עשר.
הלכתי לסלון וראיתי פתק שאמא כתבה לי: *אני*
בצבונה ואריאל אצל חקר שלו. אני אחזור
בצוק בשעה ארבע, יש אוכל במקרה. יום
טוב, אמא (:

פתחתי את המחשב וראיתי שגל פרסמה תמונות
מהיום הולדת שלה אתמול, נכנסתי אליהן וראיתי
הרבה תמונות, היו גם תמונות שלי. אחר כך הלכתי
למטבח לאכול ארוחת בוקר וחשבתי לעצמי שהיום אני
אנוח בבית. נשארתי לבושה בבגדים שישנתי איתם,
מכנס של פיג'מה וחולצה קצרה מהטיול שנתי, והלכתי
לראות טלוויזיה. אחרי כמה דקות נופר שלחה לי
הודעה ושאלה אם אני רוצה ללכת אתה לים. האמת

שלא הייתי מוכנה ללכת לים, אני לא יודעת איך אני נראית אחרי ההריון וההפלה. אם אני נראית שונה ממה שהייתי לפני. אז כתבתי לה שאני קצת עייפה עדיין והבטחתי לה שאני אודיע לה אם אני אתחרט למרות שידעתי שלים היום, אני לא אלק.

אוגוסט

כבר עברו חודש וחצי מהחופש הגדול ובגלל כל מה שקרה שכחתי לגמרי שנשארו לי עוד קצת שיעורים להכין ורציתי לעבור קצת על החומר של מגמת הפיזיקה שאני אהיה מוכנה לבגרות שנה הבאה. אז הקדשתי את היום ללימודים. אחר הצהריים לקחתי הפסקה קטנה מהלימודים, הכנתי לעצמי סלט פירות קטן והלכתי לראות טלוויזיה. אחרי שעה חזרתי שוב פעם ללמוד. אחר כך אמא חזרה הביתה מהעבודה ואריאל היה איתה.

"שלום, איפה הייתם?" שאלתי אותם.

"הלכתי עם אמא לעבודה היום." אריאל אמר

בהתלהבות.

"שלום מתוקה, איך עבר עלייך היום?" אמא שאלה.

"בסדר, בעיקר למדתי היום." אמרתי לה.

"אבא ואני הולכים לסרט עוד שעה וחצי את תוכלי

לשמור על אריאל לכמה שעות?" אמא שאלה אותי,

ובכל מקרה לא היה לי מה לעשות היום בערב אז

הסכמתי.

כשאמא ואבא הלכו הכנתי לי ולאריאל ארוחת ערב,

הכנתי חביתה וסלט ירקות ולקינח אכלנו גלידה שאבא

קנה אתמול. אחרי שאריאל נרדם הרגשתי שאני גם

מתחילה להיות עייפה אז התקלחתי, לבשתי פיג'מה,

נכנסתי למיטה וקראתי ספר. שמעתי את מנעול הדלת

מסתובב ואת הדלת נפתחת. אבא ואמא חזרו, יצאתי

מהמיטה להגיד להם שלום, חזרתי למיטה והפעם

נרדמתי.

בהמשך השבוע החלטתי שאני צריכה למצוא עבודה,

אז הלכתי לקניון כדי לשאול כמה חנויות אם הם צריכים

עובדים. ברוב החנויות כבר לא צריכים עובדים,

כשהלכתי בקניון ראיתי את גל ויואב.
 "היי רותם, איך את מרגישה?" גל שאלה אותי.
 "יותר טוב, מה נשמע?" שאלתי אותה.
 "בסדר, מה את עושה פה לבד?"
 "אני מחפשת עבודה" אמרתי לה.
 "את רוצה שנעזור לך לחפש?"
 "לא מה פתאום, אני אסתדר." עניתי לה
 "אוקיי", ביי. נתראה" גל אמרה לי והם הלכו.
 המשכתי להסתובב בין חנויות והגעתי לחנות צעצועים
 קטנה שהיה שם שלט שכתוב בו שהם מחפשים
 עובדים בגילאי שש עשרה ומעלה לעבודה בשעות
 נוחות. נכנסתי לחנות ופניתי לאחד העובדים שם:
 "שלום, אתם צריכים פה עוד עובדים?"
 "האמת שכן" הוא אמר לי והלכנו לשבת בשולחן קטן
 ליד הקופה.
 "אני רותם, בת שש עשרה" הצגתי את עצמי.
 "נעים מאוד רותם, אני איתי" הוא אמר "יש לך ניסיון
 כלשהו במכירה?" איתי שאל אותי.

"לא ממש" ענית לי

"עבדת פעם בעבודה כשלהי?" הוא שאל אותי.

"בייביסיטר נחשב?" השבתי לו בשאלה.

"אני מבין שלא, את יכולה לבוא לפה יום ראשון ונעשה

תקופת ניסיון. השכר הוא שבע עשרה שקלים לשעה"

איתי אמר לי.

"אוקיי, תודה רבה" אמרתי ויצאתי מהחנות.

למחרת נפגשתי עם הבנות בקניון. הלכנו עם גל

להחליף כמה מתנות שהיא קיבלה מהמשפחה שלה

ליום הולדת. אחרי שגל סיימה להחליף את כל

המתנות שלה הלכנו לשחק באולינג. הלכנו לשלם על

המשחק והתחלנו לשחק.

"אני חושבת שלא שיחקתי באולינג מגיל עשר בערך"

נופר אמרה.

"פעם אחרונה ששיחקתי באולינג הייתה בחטיבת

ביניים, עם כמה ילדים מהכיתה" גל אמרה.

"נכון אני זוכרת, זה היה כיף" אמרתי.

"אני ויותם הלכנו לשחק באולינג בתחילת החופש" אגם

אמרה.

"איזה חמודים אתם" אמרתי לה.

אחרי המשחק הלכנו לאכול פיצה במסעדה בקניון

ובשעה שתיים וחצי חזרנו הביתה.

כשחזרתי הביתה אמא אמרה שהולכים לארוחת ערב

לסבא וסבתא.

"יש סיבה מיוחדת שהולכים לסבא וסבתא היום

לארוחת ערב?" שאלתי.

"הם עושים אצלם ארוחת שישי" אמא אמרה, שכחתי

לגמרי שהיום יום שישי. "גם ירון וספיר והילדים יהיו

שם"

ירון הוא דוד שלי, אח של אמא שלי וספיר זאת אשתו.

שמחתי שגם הם באים היום.

לבשתי ג'ינס שחור צמוד וחולצה קצרה. יצאנו בשעה

שבע ובשבע וחצי כבר היינו אצלם. ירון וספיר כבר היו

שם.

"שלום, מה נשמע?" סבתא אמרה שבאנו.

"היי, רותם ואריאל הגיעו" שיר, בת דודה שלי אמרה

שראתה אותנו.

אחרי שאמרנו שלום לכולם התיישבנו לאכול. סבא
וסבתא שלי כהרגלם הכינו המון אוכל. היו שתי
פשטידות, שני סלטים שונים ואת הדג המדהים שסבא
שלי עושה כל פעם שאנחנו באים אליהם. אחרי
הארוחה ישבנו כולם בסלון ואכלנו עוגה שסבתא שלי
הכינה. הילדים הקטנים הלכו לשחק ואנחנו נשארנו
לדבר.

"רותם את עדיין רוקדת?" ירון שאל אותי.
"האמת שכבר לא אבל אני מתכוונת לעשות מנוי לחדר
כושר בקרוב" אמרתי.
"זה שאת מתכוונת זה טוב" הוא אמר לי וזה היה קצת
מעצבן. אני לא אוהבת שמזלזלים במה שאני אומרת,
אבל פשוט שתקתי וחייכתי אליו בנימוס. אני לא מסוג
האנשים שיתחילו לריב עם אנשים על כל דבר קטן.
"האוכל היה מצוין" אמא שלי אמרה לסבתא, כדי לעבור
נושא.

"כן, ונשאר לכם אוכל גם למחר" ספיר הוסיפה.

"אנחנו יכולים להביא לכם ממה שנשאר שגם לכם יהיה
אוכל למחר" סבתא אמרה לספיר.
"מה פתאום, לא צריך תשאירו לכם" ספיר ענתה לה.
"רותם יש לך תוכניות למחר?", סבא שאל אותי.
"האמת שאנחנו הולכים לטייל מחר בצפון בבוקר"
אמרתי.
"כן, זה טיול מאורגן, נחמד, קצר ולא קשה" אבא
הוסיף.
"אולי נצטרף גם" ספיר אמרה.
"אין לי כוח" אמרה עדן, בת דודה שלי שקצת יותר
גדולה ממני.
"אף אחד לא הכריח אותך" ירון אמר לה.
עדן ואני החלפנו מבטים בנינו, כאילו אמרנו אחת
לשנייה בלי מילים שירון מגזים קצת עם התגובות שלו
היום.
אחרי שחזרנו הביתה כולנו היינו עייפים ואני חושבת
שחמש דקות אחרי שחזרנו כולנו נרדמנו.
בבוקר קמנו בשבע ויצאנו לטיול. הטיול היה נחמד,

היינו בקבוצה עם עוד שתי משפחות.

"היי, אני מאיה" ראיתי נערה בערך בגילי עומדת לידי.

"היי, אני רותם" אמרתי לה.

התחלנו לדבר וישר התחברנו.

"בת כמה את?" היא שאלה

"אני בת שש עשרה, בת כמה את?" שאלתי אותה.

"חמש עשרה" הא ענתה לי.

"את לומדת במגמה מסוימת?" היא שאלה אותי.

"כן אני במגמת פיזיקה, בחרת מגמה לשנה הבאה?"

שאלתי אותה.

"אני הולכת ללמוד ביולוגיה וכימיה" היא אמרה.

"היי בנות, מה ניש?" שמעתי קול מאחוריי.

"דיי זיו" מאיה אמרה לו "זה אח שלי, זיו" היא אמרה לי.

"היי זיו" אמרתי לו. הוא היה חתיך.

אחר כך הוא חזר להורים שלו שהלכו בקצב קצת יותר איטי ממני וממאיה.

"בן כמה הוא?" שאלתי את מאיה.

"הוא בן שבע עשרה, אבל אל תבני עליו, הוא לא מחפש קשר רציני. הוא יותר מחפש מישהי להעביר איתה את הזמן שלו" היא הזהירה אותי.
"גם החבר הקודם שלי היה כזה" אמרתי למאיה.
דיברנו כל הטיול ולא שמת לי לב שנגמר הטיול בכלל.
אחרי הטיול אני ומאיה החלפנו טלפונים והבטחנו שנשמור על קשר.

חזרנו הביתה והלכתי לראות טלוויזיה, בדיוק היה מבזק חדשות. לא היה משהו חדש בחדשות, דיי אירוני אם חושבים על זה, אבל זה היה יותר סיכום של היום. למחרת היה יום ראשון והלכתי לחנות צעצועים בקניון שהייתי בה שבוע שעבר.

"שלום, איתי נמצא?" שאלתי את האחראי משמרת שהיה שם.

"כן, את רותם?" הוא שאל אותי.

"כן" אמרתי לו.

"אז את יכולה להתחיל לעבוד, קחי חולצה מהחדר האחורי." הוא אמר לי.

כשהלכתי לקחת את החולצה ראיתי את איתי.

"היי רותם, הגעת היום"

"כן" אמרתי לו וחייכתי אליו.

התחלתי את המשמרת שלי, לא היו הרבה לקוחות כי זה היה בוקר אבל אחרי שעה וחצי התחילו להגיע יותר אנשים והתחילה להיות לי עבודה. אחרי כמה שעות של עבודה חזרתי הביתה.

"היי אמא" אמרתי שנכנסתי הביתה וראיתי שאמא שלי הייתה בבית.

"היי רותם, איפה היית כל הבוקר?" אמא שאלה אותי.

"מצאתי עבודה חדשה בקניון בחנות צעצועים."

אמרתי.

"איזה יופי" אמא אמרה וחזרה לעיסוקיה.

אחרי הצהריים יצאתי עם גל, יואב ושני. לבשתי שורט ג'ינס שחור וגופייה בצבע כחול בהיר שחשפה קצת בטן. השארתי את השיער פזור ויצאנו. טיילנו לאורך החוף, שמענו את הגלים המתנפצים על הסלעים, הרגשתי את השמש החמה. ראינו חבורה של שלושה

בנים שנראו בגילנו הולכים לעבר הים. אחד מהם נראה
לי מוכר, ואז הבנתי שזה היה זיו.
"היי זיו" אמרתי לו.
"רותם נכון?" הוא אמר וקרץ לי.
"את מכירה אותו?" שני שאלה.
"כן" אמרתי לה.
"אתה פנוי?" היא שאלה אותו.
"אכן כן" זיו אמר לה והם צחקו.
"היי רותם" החבר של זיו פנה אליי, "אני מתן". הוא
הציג את עצמו. הוא היה חתיך, כמעט כמו זיו. היה לו
שיער בהיר יותר משל זיו, עיניים חומות, הוא היה
שזוף, קצת יותר גבוה ממני והיו לו קצת שרירים וכמה
קוביות בבטן מה שהראה על זה שהוא מתאמן. "היי
מתן" אמרתי וחייכתי אליו חיוך מבוש. ראיתי בזווית
העין בחורה שיצאה מהמים והתקדמה לכיווננו, בסתר
קיוויתי שהיא לא באה למתן.
"אני רואה שכבר הסתדרתם" הבחורה אמרה ונישקה
את החבר השלישי שהיה איתם.

אני חושבת שזה היה הרגע שהתאהבתי במתן. "איפה אתה גר?" שאלתי אותו. מסתבר שהוא גר בשכונה לידי והוא בן שבע עשרה. דיברנו קצת ושמתי לב שגל ויואב נעלמו מזווית הראייה שלי ושני וזיו הלכו לשבת על המחצלת של הבנים והבחורה שבאה איתם. "את רוצה ללכת לטייל?" מתן שאל אותי וככה יצא שהלכנו לטייל לאורך הים. מתן לקח אותי לנקודת תצפית גבוהה אבל לא רחוקה מהמקום שהם ישבו בו, שרואים ממנה את הים ואת החוף. אחרי שטיפסנו את העלייה לתצפית מתן התיישב ואני ישבתי ונשענתי עליו. כשדיברנו היה שלב שהרמתי את ראשי להסתכל עליו והוא הסתכל עליי והתנשקנו. לאט לאט הנשיקה הפכה מסתם נשיקה קטנה, לנשיקה ארוכה ומשמעותית. הוא החזיק אותי מהמותניים ואני הנחתי את הידיים שלי על העורף שלו. מתן הפסיק לרגע והסתכל עליי, אני הסתכלתי עליו וחזרנו להתנשק בלהט. הוא התחיל להעביר את ידו על גופי ונרתעתי לרגע. "סליחה, בוא נמשיך" מלמלתי.

"זה בסדר, אני מוכן כשאת מוכנה. אם משהו לא נעים
לך תגידי לי" הוא אמר וחייך את החיוך הכי יפה
שראיתי. וישר נישקתי אותו, שוב. אחרי שסיימנו
והחלפנו טלפונים, ירדנו חזרה לחוף וראינו את כולם
על המחצלת אוכלים אבטיח.
"הנה הם חזרו" זיו אמר להם שראה אותנו מתקרבים
לעברם.
"בואי רותם, אנחנו חוזרים חזרה הביתה." שני אמרה
לי.
"אני באה, ביי כולם" אמרתי לבנים ולבחורה שהייתה
איתם.
"את רוצה לספר לנו משהו?" גל שאלה אותי אחרי
שהתרחקנו מהם.
"מתן כזה חמוד" אמרתי וחייכתי חיוך קטן "שני את
רוצה לספר לנו משהו?" הוספתי בנימת צחוק, כדי
להעביר את נושא השיחה לשני.
"זיו ממש חתיך" היא ענתה לי. "גל ויואב, רוצים לספר
לנו משהו?" שני אמרה וצחקנו.

"היה כיף" אמרתי.

"ראינו שהיה לך כיף" יואב אמר.

"מה?" אמרתי, לא הבנתי איך הם ראו אותנו מהמקום

שהם ישבו בו. גל ושני צחקו והחליפו מבטים ביניהן.

"מה השעה בכלל?" שאלתי אותם, איבדתי תחושת זמן

כשהייתי עם מתן.

"עכשיו שש ורבע" יואב ענה לי. זה אומר שהיינו בערך

שעתיים בים. לא הרגשתי שהזמן עבר כל כך מהר.

"הזמן עובר מהר שנהנים, נכון רותם?" שני שאלה.

"מה אתם רוצים ממני?" לא הבנתי למה הם מדברים

עליי ככה.

"אנחנו מפרגנים לך" גל אמרה וחייכה. האצת היא

שקצת התעצבנתי עליהם. נפגשתי עם נער נחמד וזה

כל מה שקרה לא חשבתי שצריך לעשות נזה עניין

גדול.

למחרת בבוקר מתן התקשר אליי.

"היי רותם"

"היי מתן, מה נשמע?"

"בסדר"

"אתמול, כל הדרך חזרה מהים גל, יואב ושני דיברו

עלינו."

"כן, גם זיו ורון עשו מזה עניין גדול. למרות שהם אמרו

שאנחנו מתאימים."

"אז, מה אתה אומר שנפגש?" שאלתי אותו והפתעתי

אפילו את עצמי שההצעה באה ממני.

"אני אשמח" הוא אמר "את פנויה מחר בערב?"

"כן" אמרתי וקבענו שמחר בערב נלך לראות סרט

בקולנוע.

"אז נתראה מחר"

"ביי" אמרתי וניתקתי את השיחה. אחרי שסיימנו לדבר

הרגשתי את הפרפרים בבטן מההתרגשות. לא

תיארתי לעצמי שאני אתרגש כל כך ממישהו שאי

מכירה רק יום אחד.

למחרת נפגשנו בשבע בקולנוע, קנינו כרטיסים לסרט

קומדיה רומנטית ונכנסנו לאזור של אולמות הקולנוע.

"את רוצה פופקורן?" הוא שאל.

"טוב" אמרתי לו.

הוא קנה פופקורן זוגי ושתייה לשנינו ונכנסנו לאולם קולנוע. האולם נהיה חשוך והסרט התחיל. לא דיברנו

במהלך הסרט אבל הרגשתי אותו לידי, הרגשתי בטוחה לידו והחזקנו ידיים מידי פעם. אחרי שנגמר הסרט יצאנו והלכנו לשבת בגן ליד הקולנוע.

"היה אחלה סרט" מתן אמר.

"נכון" הסכמתי איתו.

לא עבר הרבה זמן עד שהוא הסתכל עליי והתנשקנו. למחרת אחרי הצהריים נפגשתי עם גל, שני ונופר.

"ספרי לנו הכל" גל אמרה לי.

"מה היה אתמול?" נופר שאלה.

"לפני שלושה ימים הלכנו לים והכרתי שם את מתן.

אתמול יצאנו לסרט ביחד והוא ממש חמוד" אמרתי.

"זהו? רק חמוד? תתלהבי קצת" שני אמרה "הוא נראה

טוב, לא כמו זיו אבל הוא גם בסדר." שני הוסיפה ואני

צחקתי.

"מי זה זיו? מה פספסתי בזמן האחרון?" נופר שאלה.
"זיו זה חבר של מתן שפגשנו בים." גל אמרה.
"עכשיו הכל ברור" נופר אמרה. וצחקנו.
אחר כך הלכנו לקניון לקנות דברים לשנה החדשה.
קנינו קצת מחברות, קלמר ועטים. הסתובבנו עוד קצת
בחנויות בקניון ואחרי שעה וחצי הלכנו לאכול גלידה.
"בנות, תראו פתחו כאן חנות בגדים חדשה." שני
הסבה את תשומת לבנו לחנות חדשה בקניון.
"בואו נכנס" אמרתי. נכנסנו לחנות והופתעתי מכמות
הבגדים שהצליחו להכניס למקום קטן כל כך. אהבתי
את רוב הבגדים שהיו שם, הסתובבנו בחנות רבע
שעה בערך והחלטתי לקנות חולצה אחת. שאר הבנות
גם קנו בגדים ואז יצאנו מהחנות.
"השעה כבר עשר ועשרים דקות" נופר אמרה, לא
שמתי לב שנשארנו כל כך הרבה זמן בקניון. חזרנו
הביתה והלכתי לישון.

ספטמבר

נכנסתי בשעריי בית הספר התיכון עם גל, שני, אגם ונופר. עלינו לכיתה החדשה שלנו, קומה אחת מעל הכיתה הקודמת שלנו משנה שעברה. הרגע הזה הזכיר לי את אותו היום בשנה שעברה, ההבדל הוא שעכשיו אני נכנסת בשער עם חברות שלי ואני מרגישה בוגרת יותר אחרי כל מה שהיה שנה שעברה. היה צלצול ונכנסנו לכיתה. שמחתי שראיתי שדור מחנך אותנו גם השנה. דיברנו קצת על החופש שהיה ואחר כך דור הסביר לנו על הבגרויות השנה. אחרי ההפסקה התחלקנו למגמות וגם שם דיברנו על מה שהולך להיות השנה.

בסוף יום הלימודים יצאנו ביחד הביתה וראינו מחוץ לשער את מתן וזיו! הם עשו לנו הפתעה ובאו אלינו. אני ושני יצאנו אליהם בהתרגשות והלכתי עם מתן הביתה.

"אז איך היה היום הראשון שלך?" הוא שאל אותי ואני

הלכתי לידו וחייכתי לעצמי בעודי מתחילה לספר לו כל
מה שהיה היום.